

ANUL XV NR. 27 (579) — 2 IULIE 1966

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Flacăra

6074 SU

Central
Park

curier

La 30 iunie, adică la încheierea fiecărui an școlar, se serbează, într-un cadru festiv, „Ziua învățătorului”, sărbătoare închinată corpului didactic, cel mai numeros detașament al intelectualității din țara noastră, cărui poporul i-a încredințat misiunea de nobilă răspundere de creștere și educare a tinerelor generații în spiritul înalțelor idealuri comuniste, al dragostei de patrie, al pasiunii pentru cunoașterea comorilor culturii mondiale, pentru pătrunderea în tainele științei și tehnicii contemporane. Cei aproape 190 000 de educatori, învățători și profesori de pe întreg cuprinsul României socialiste, care își îndeplinesc cu dăruire și abnegație nobila lor misiune, au întâmpinat, cu realizări de seamă pe tărîmul instruirii și educării tineretului, „Ziua învățătorului” din acest an, care stă sub semnul unor importante hotărâri ale partidului și guvernului menite să înalțe spre noi culmi școala românească.

Orientarea profesională a tinerelor generații a constituit tema unei ample sesiuni științifice, desfășurate de curînd sub egida Institutului de Științe Pedagogice. În cadrul acestei sesiuni, la care au participat renumiți oameni de știință și cadre didactice universitare din domeniul pedagogiei, psihologiei, sociologiei, medicinei etc. ca, de pildă, prof. univ. Miron Constantinescu, prof. univ. ing. Marin Rădoi, prof. dr. docent Alexandru Roșca, prof. dr. docent Stanciu Stoian, prof. dr. docent A. Chircev, prof. dr. docent Gh. Zapan, conf. univ. dr. Oct. Berlogea, conf. univ. D. Salade, conf. univ. dr. Ion Moraru, precum și cercetători, cadre didactice din învățămîntului mediu, medici, au fost dezbătute sub multiple aspecte problemele pe care le implică orientarea și îndrumarea tinerilor în vederea alegerii viitoarelor profesii. Sesiunea științifică pe tema orientării profesionale a tineretului a permis desprinderea cîtorva concluzii esențiale, care își vor găsi curînd o materializare practică. Este vorba de elaborarea unui program complex de cercetare, care, folosind datele pe care le furnizează pedagogia, psihologia, fiziologia, igiena, sociologia și studiile din domeniul economiei, să stabilească pentru profesori coordonatele unei aprecieri științifice și diferențiate a elevilor, în funcție de interesele, înclinațiile și aptitudinile lor individuale, precum și de modalitățile de formare și dezvoltare a acestora. De asemenea se prevede organizarea unor cabinete de orientare profesională înzestrate cu aparatură complexă și dispunînd de specialiști de înaltă calificare, crearea unei „clinici psihologice”, editarea unei culegeri de studii pe tema orientării profesionale etc.

Nenumărați învățători și profesori desfășoară, pe lângă activitatea de la catedră și o pasionantă muncă de cercetători pe tărîm științific, de creatori în domeniul artei, de culegători de folclor, de material lingvistic și toponimic. În această privință ei au în față exemplul luminos al unor străluciți înaintași — oameni de știință și artiști de mare

valoare — care au ilustrat mulți ani prin activitatea lor catedrele unor școli primare sau secundare. Iașul păstrează vie amintirea marelui scriitor Ion Creangă dar și a învățătorului plin de duh și de har, autor a nenumărate manuale școlare care constituie și azi un exemplu de măiestrie pedagogică. Profesorii în fostele licee, gimnazii și școli pedagogice au fost de asemenea marea matematician Dimitrie Pompeiu, pictorul Ion Andreescu, criticul și istoricul literar Eugen Lovinescu, scriitorul Calistrat Hogaș, istoricul cu gândire enciclopedică Nicolae Iorga și multe, foarte multe alte personalități care s-au situat pe virfurile științei și artei românești.

Urînd aceste strălucite exemple unele cadre didactice de azi ca — de pildă — profesorul Eduard Găvănescu din Arad desfășoară o valoroasă muncă de cercetător al istoriei României. El a colaborat la elaborarea unor apreciate monografii și studii cu privire la evenimentele din istoria patriei în secolele al XIX-lea și al XX-lea, la lucrarea „Mărturie românești” — cea mai amplă relatare a războaielor conduse de Horia, Cloșca și Crișan, la întocmirea monografiei școlare „Preparandia din Arad”. Învățătoarea emerită Elena Ciucescu, dintr-o comună apropiată Slatinei — Icoana — și-a închinat întreg timpul liber, de-a lungul a patru decenii lucrărilor de artă populară. În stăpînirea ei se află cea mai bogată, poate, colecție personală de artă populară din cîte există în țară: alțițe și scoarțe, covoare și ștergere — în total 5 000 de modele.

Zeci și zeci de cadre didactice asemeni învățătorilor Ion Albu și Vasile Popa din Lupșa, în inima Țării Moților, au creat și au dotat muzee raionale și sătești cu piese arheologice și istorice — mărturie ale trecutului local — documente de istorie literară, piese reprezentative ale ocupațiilor și portului din partea locului.

Vacanța a început. Cadrele didactice au intrat și ele în concediu. Dar nu toate. Un număr important de profesori și învățători, oameni cu multă experiență în domeniul educației, asigură în această perioadă desfășurarea unei bogate activități cultural-sportive în taberele de școlari și pionieri care funcționează în cele mai pitorești locuri din țară: pe valea Teleajenului — la Cheia și Suzana — la Olteni, Lunca Bradului, Bușteni, Homorod, Năvodari și Costinești, în Maramureș la Izvoarele și în numeroase alte localități din fiecare regiune a țării.

De asemenea numeroși profesori și învățători, dornici să-și ridice măiestria pedagogică și să-și adîncească pregătirea de specialitate, se pregătesc intens pentru examenele în vederea obținerii gradelor didactice, participă la cursurile de specialitate organizate la Sinaia, Cimpulung, București, Timișoara etc. de către instituturile interregionale de perfecționare a cadrelor didactice și de societățile de matematică, științe fizice și chimie, științe filologice și istorice, științe naturale și geografice.

Mircea HERIVAN

Spitalul Brincovenesc este unul dintre cele mai vechi așezăminte spitalicești din Capitală și, totodată, una din instituțiile sanitare în care noul în domeniul medicinei găsește uși larg deschise. Despre acest subiect am purtat o convorbire cu tovarășul prof. dr. Rudolf Brauner, doctor docent în științe, directorul clinicii medicale din spital.

— Aplicăm o serie de metode noi atât în diagnosticarea cit și în tratarea diverselor boli. Astfel, în diagnosticul bolilor de ficat, ca hepatitele cronice (care, dacă nu sînt diagnosticate la timp, pot duce la ciroză hepatică) acordăm o mare atenție unor variate probe de laborator, printre care și enzimogramă (metodă pe care noi am prezentat-o la un congres internațional de medicină internă), cu ajutorul căreia se poate depista din vreme atingerea ficatului, pentru a se aplica un tratament care poate vindeca boala sau cel puțin opri evoluția ei spre ciroză. Un alt exemplu: ateroscleroza și o consecință a ei, arterita aterosclerotică a membrelor inferioare, duce la cangrenă și amputări; pentru diagnosticul precoce al acestei boli utilizăm un aparat, creație a clinicii noastre, cu ajutorul căreia se pot identifica cele mai fine alterări survenite în irigația piciorului respectiv, luîndu-se măsuri ca procesul să nu avanseze și, deci, să nu se ajungă la amputări.

— Dar cu privire la nouățile în domeniul tratamentelor ce le aplicați...?

— M-aș opri asupra tratamentului cu enzime (fermenți) în reumatism. Pentru prima dată în lume acest tratament a fost aplicat la noi; el a fost făcut cunoscut lumii medicale internaționale prin comunicarea pe care am prezentat-o la Congresul de reumatologie de la Praga (1964). Utilizăm o enzimă nu-

mită hialuromidaza. Cu ajutorul ei izbutim uneori rezultate spectaculoase, cum a fost cazul unei tinere sportive, aduse pe țargă cu o lombo-sclerotică rebelă. După trei zile de tratament cu hialuromidază, bolnava nu numai că a părăsit spitalul complet restabilită, dar în cea de-a patra zi a și putut să participe la o competiție sportivă. O altă enzimă — citocromul — extrasă din inima de bovidae, este utilizată de noi cu succes în unele boli de inimă, obținându-se cu ajutorul ei o ușurare a respirației bolnavilor.

— Cum se adaptează metodele noi și aparatură modernă, la caracterul — monumental, dar vechi — al arhitectonicii spitalului Brincovenesc?

— În clinica noastră s-au făcut reparații capitale cu ajutorul cărora se asigură confortul bolnavilor, s-au montat instalațiile sanitare moderne, mijloacele de semnalizare luminoasă ș.a. De exemplu, serviciul de reanimare și de terapie intensivă al clinicii a fost reorganizat după concepțiile cele mai moderne — deși construcția clădirii spitalului are peste 140 de ani, iar ultima refacere a aripelor noastre, a avut loc cu mai bine de 60 de ani în urmă. Oxigenul este adus la patul bolnavului pe conducte speciale, ventilația — perfectă — este asigurată printr-o instalație de aer condiționat; s-a pus în funcțiune o instalație de aerosoli la care tratamentul se aplică în funcție de temperatura necesară etc. Toate acestea ne ajută să facem ca vechea noastră clinică, creată în anul 1887, în conducerea căreia au lucrat savanți și pedagogi pe tărîm medical de mare prestigiu — cum au fost doctorii Kalinderu, Bulcliu, Teohari și alții — să continue cu cinste tradiția sa.

A. ANGELESCU

harnicii cineaști amatori

În fotografie vedeți un cadru din filmul „Timidul”, o producție a cîneclubului C.F.R. „16 Februarie” din Timișoara. Scenariul și regia sînt semnate de Ion Teslaru, iar imaginea de Sandu Dragoș.

Filmul „Timidul” se înscrie ca o reușită a cineaștilor amatori bănățeni. De altfel, filmele lor realizate în ultima vreme sînt o mărturie a căutărilor și împlinirilor.

„Popas” — film de scurt metraj este un pastel cinematografic care dezvăluie frumusețile anotimpului alb.

În mod metaforic, realizatorii filmului „Toamnă timișoreană” sugerează succesul generațiilor. Filmul degajă multă poezie, optimism, dezvăluind în același timp farmecul

parcurilor din orașul de pe Bega. S-ar putea crede că cineaștii amatori din Banat sînt îndrăgostiți de peisajele naturale ale regiunii lor. Cînd afirmăm aceasta ne gîndim și la filmul documentar „În căutarea neasemuitelor frumuseții”.

Entuziaștii amatori timișoreni în domeniul celei de-a 7-a arte sînt adevărați croniciari ai vieții cotidiene. Cu ajutorul aparatului de filmat ei înregistrează tot ce-i emoționează, tot ce merită aducerea aminte, iar, la anumite intervale, ei realizează filme documentare intitulate „File de cronică”, prin care prezintă metamorfoza locurilor unde trăiesc.

B. M.

coperta noastră

Moment plastic
la Mamaia.

Fotografie
de Ion PETCU

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112. Of. 83. Telefon 17.60.10 — int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic „Casa Științei”.

primul seceriș al cincinalului

În Bărăgan, în Dobrogea, în Banat și în alte părți de țară a început secerișul. Recolta de cereale păioase din acest prim an al cincinalului se vestește a fi bună.

În multe raioane în urma combinelor care au trecut peste lanurile de orz, au rămas miștile. Peste puțin timp aici va răsări cea de-a doua cultură, porumbul furajer.

Dar lucrarea cea mai de seamă, care se execută la ora actuală, e secerișul. Având în vedere că o asemenea lucrare agricolă este prin excelență dinamică, trusturile gospodărilor agricole de stat, stațiunile de mașini și tractoare și cooperativele agricole au luat măsurile corespunzătoare pentru ca secerișul să fie făcut în bune condiții și fără

pierderi. S.M.T.-urile, care au un rol hotărâtor în efectuarea secerișului, sînt în posesia condițiilor materiale care să asigure recoltarea așa cum se cuvine.

Avem toate condițiile pentru ca recoltarea celor peste 3 000 000 hectare de cereale păioase să fie realizată în zece zile. Numărul crescut al combinelor și al secerătorilor-legători care vor lucra în lanuri la cooperativele agricole în această vară va permite ca suprafața ce va fi recoltată mecanizat să fie de circa 1 700 000 hectare.

În mările de aur ale României se întrec oameni și mașini. Se recoltează piinea gustoasă a țării.

AI. MUREȘAN

după 50 de ani

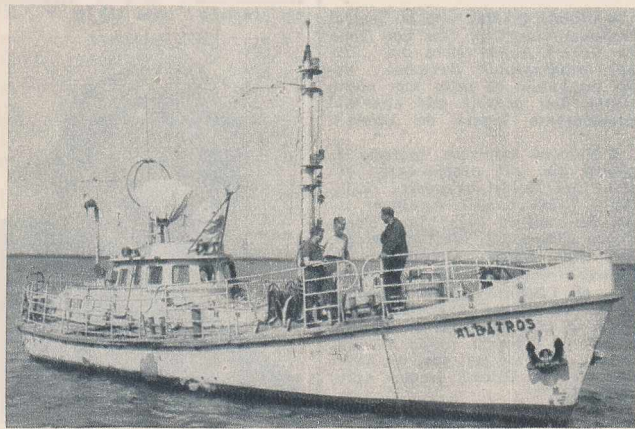
Într-o caldă zi de iunie a anului 1916, cincizeci și șapte de tineri — plini de visuri, ca orice tineri — își luau rămas bun de la clasa a VI-a, secția modernă, a liceului „Gh. Lazăr” din București. Urma să se întâlnească din nou în toamnă în clasa a VII-a. Nu s-au mai întâlnit atunci. Izbuclise primul război mondial. Viața i-a risipit pe unii, moartea i-a secerat pe alții. Cei în viață au vrut să se reintâlnească după 25 de ani. Nu s-a putut: izbuclise cel de-al doilea război mondial.

Într-o caldă zi de iunie a anului 1966, șaptesprezece oameni cărunți s-au întâlnit într-una din sălile de clasă ale liceului „Gh. Lazăr”. Sînt cei ce au rămas dintre absolvenții din 1916 ai clasei a VI-a, secția modernă, a bătrînului liceu bucureștean. Emoționantă întîlnire! Cu lacrimi în ochi, ei au depănat calde amintiri din anii fericiți

ai adolescenței, și-au comunicat reciproc, în puține și modeste cuvinte, ce au realizat în viață. Dintre ei, nu puțini s-au afirmat în domeniul lor de activitate ca profesorul universitar Constantin Lazu, arhitectul Alexandru Zamfiro-popol, profesorii Alexandru Colfescu și Grigore Cotlaru etc. Au evocat figuri ale foștilor colegi, unii purtînd nume ilustre ca regretatul nostru George Călinescu. Nici foștii profesori n-au fost uitați: Frollo, respectatul profesor de limba latină, Caracostea — cel care i-a făcut să lubească limba și literatura română, matematicianul Tutuc și alții... Emoționanta întîlnire a fost onorată de prezența venerabilului profesor Constantin Gerota, cel care i-a dăscălit acum 50 de ani și care, azi, le-a promis că la vîltoarea lor întîlnire, peste 10 ani, să fie din nou prezent.

E. D.

albatros

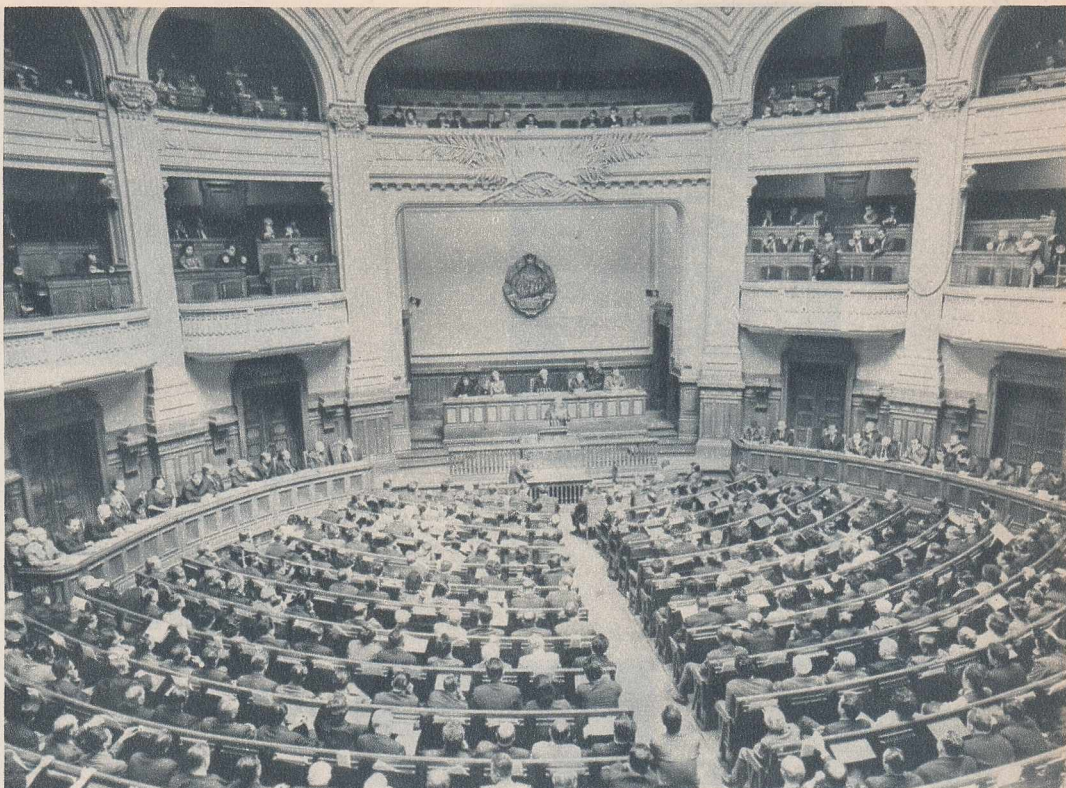
Șalupa maritimă de salvare „Albatros” este prima construcție navală de acest gen în țara noastră. Realizată la un nivel tehnic superior, șalupa are două motoare, ce-i permit să atingă viteza de 10,5 noduri (19,5 km/oră) și este dotată cu instalație de radar.

Ca dotări specifice, „Albatros” are centuri de salvare ce asigură o poziție de plutire convenabilă celui ce-o poartă, barca de salvare pneumatică, plase, precum și instalații de semnalizare luminoasă și acustică funcționînd în orice condiții atmosferice. Interioarele navei sînt ast-

fel amenajate, încît asigură un confort optim atît persoanelor ce o deserveste, cit și celor salvați.

Pentru a executa operațiuni de salvare pe orice timp, nava are un grad ridicat de stabilitate și o flotabilitate (capacitate de a pluti) bună, chiar și în cazul inundării celui mai mare compartiment. Are rezervă de apă potabilă, combustibil pentru asigurarea unui marș de peste 100 mile marine și poate transporta în afara echipajului (format din 6 persoane) încă 40 de oameni.

S.T.

Aspect din prima zi a lucrărilor sesiunii Marii Adunări Naționale, care a dezbătut Proiectul planului cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe perioada 1966-1970, proiect aprobat în unanimitate la Plenara C.C. al P.C.R. din 27-28 iunie 1966.

ȘI-AU ÎNDEPLINIT ÎNAINTE DE TERMEN PLANUL PE PRIMUL SEMESTRU AL CINCINALULUI

■ În seara zilei de 25 iunie — cu cinci zile înainte de termen — COMBINATUL SIDERURGIC HUNEDOARA și-a realizat planul semestrial. O cifră care spune multe: în primul semestru al cincinalului s-au dat cu 100 000 tone fontă mai mult decît în perioada corespunzătoare a anului trecut.

■ Constructorii HIDROCENTRALEI „GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ” de pe Argeș au terminat cu 15 zile înainte de termen finisarea galeriei de fugă pe întreaga ei lungime de 11 133 m. Tot înainte de termen s-au încheiat lucrările de finisare la tunelul principal de aducțiune și nodul de presiune înglobînd castelul de echilibru și recordul puțului forțat.

■ Colectivul UZINEI CONSTRUCTOARE DE MAȘINI REȘIȚA și-a îndeplinit și el înainte de termen planul semestrial. În primele șase luni ale anului au fost puse aici în fabricație motorul diesel de 1 250 CP pentru locomotiva diesel hidraulică, un nou tip de turbină și altele.

■ În regiunea Galați, printre alte întreprinderi, și-au realizat înainte de termen planul pe șase luni: ȘANTIERUL NAVAL GALAȚI, COMBINATUL DE FIBRE ARTIFICIALE BRĂILA, TRUSTUL REGIONAL DE CONSTRUCȚII și altele. Cu 60 de zile înainte de termenul prevăzut a fost lansată cea mai mare și mai modernă navă construită vreodată în țara noastră: cargoul mineralier „Petrosani”, cu o deplasare de 10 200/12 500 tdw.

■ În REGIUNEA PLOIEȘTI, întreprinderile din ramurile: industrie petrolieră, energie electrică, textilă, materiale de construcții, minieră, economie forestieră și prelucrarea lemnului, însumînd peste 50 la sută din întreaga producție industrială a regiunii, și-au realizat planul semestrial pînă la 27 iunie.

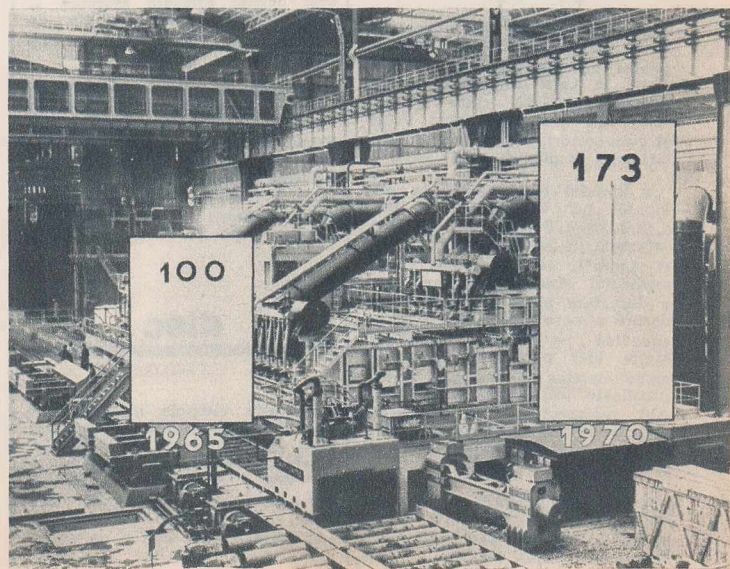
■ Colectivele întreprinderilor ce aparțin de MINISTERUL MINELOR și-au terminat planul semestrial cu 4 zile înainte de termen. Au fost date peste plan 155 000 tone cărbune și 12 000 tone mine-reu de fier (marfă).

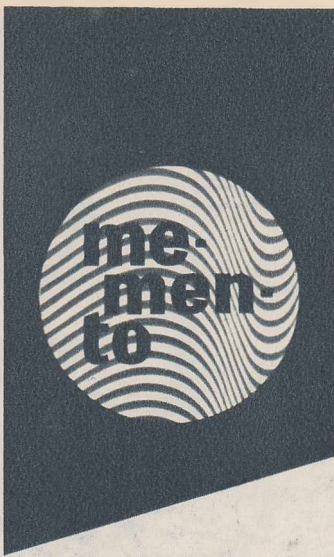
■ 35 de întreprinderi din regiunea Brașov, printre care:

COMBINELE CHIMICE FĂGĂRAȘ ȘI VICTORIA, COMPLEXUL INDUSTRIAL DE FAIANȚĂ ȘI STICLĂ SI-GHIȘOARA, FABRICA DE GEAMURI MEDIAȘ și-au realizat de asemenea înainte de termen, sarcinile de plan ce le reveneau în primul semestru al cincinalului.

creșterea producției industriale în cincinal

Plenara C.C. al P.C.R. din 27-28 iunie a.c., dezbătînd Proiectul planului cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe perioada 1966-1970, a stabilit — după cum a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntul rostit în Plenară — că: „Ritmul intens de dezvoltare industrială a țării în perioada 1966-1970 se concretizează în creșterea producției industriale cu 73 la sută — cu 8 procente mai mult decît în Directive — ceea ce corespunde unui ritm mediu anual de 11,6 la sută”.

carte

■ Cu o prefață de Liviu Călin, **Groapa** lui Eugen Barbu apare la Editura pentru literatură într-o a treia, meritată ediție, fiind vorba de una dintre marile noastre cărți de după război.

■ Două volume de **Povești nemuritoare**, selectate din clasiicii literaturii române (vol. I) și ai celei universale (vol. II), au apărut recent la Editura tineretului. E un bun prilej de a-l familiariza pe copii cu marile creații literare.

■ Nelipsită de interes și recomandabilă — credem și altor instituții muzeistice din țară, care ar putea proceda la fel — este lucrarea **Brașov, monumente și obiective turistice** (text de prof. Caius Teodorescu, directorul muzeului regional Brașov, și prof. Ion Pop, șeful secției de istorie a aceluiași muzeu, prezentarea grafică H. Meschendorf).

■ Demnă de atenție **Sucidava** lui D. Tudor, apărută (cu 43 de ilustrații) în colecția „Monumentele patriei noastre” a editurii „Meridiane”.

■ O carte despre **Rahmaninov**, elaborată de N. D. Bajanov, ne propune Editura muzicală (traducător Nicolae Guma).

■ În **Cele patru anotimpuri** poetul Ion Brad amintește, cu gingășie, lucruri mici, multe din frumusețile și bucuriile tablourilor naturii. Totodată autorul — prin imagini și metafore izbutite — își deprime micuții săi lectori și cu frumusețile poeziei. Remarcăm de asemenea ilustrațiile, integrate armonice în text, ale Ioanei Constantinescu.

cinema

■ În fiecare zi sărbătoare. Într-un decor ideal — marea — pentru această binecuvântată vacanță în care „fiecare zi e duminică”, glumesc, cîntă și dansează un grup de tineri veseli și fermecători. Ce ne putem dori mai mult în plin sezon de vară?...

■ **Jurnalul unei femei** în alb. Filmul lui Claude Autant-Lara („Străbătînd Parisul”, „Jucătorul”, „Contele de Monte-Cristo”, „Roșu și negru”), realizat după cartea medicului André Soubiran, este o dezbatere plină de sensibilitate despre o mare răspundere umană: aducerea pe lume a copiilor. Multe (dar nu toate) pericolele melodramatice au fost ocolite sau justificate (cel puțin în intenție). Afiș regizorul cit și interpreta principală, actrița Marie-José Nat, au fost distinși anul trecut cu premiul belgian Femina.

■ **Prea târziu**. După cîteva bune filme poloneze („Beata”, „Pinguinul”) închinată tineretului contemporan, filmul regizorului ma-

Mike Marshall

ghiar Bacsó Péter ne întărește convingerea că problemele tinerii generații oferă cinematografilor un larg cîmp de investigații pasionante. Cu condiția ca ochiul atent al cineaștilor să surprindă ceea ce se află dincolo de teribilele lisme care la o anumită vîrstă îi ademesc pe cei tineri. Încercarea celor ce au realizat acest film merită a fi reținută. În distribuție: Orban Tibor, Uri Istvan, Tahi Toth-Laszlo, Kaldi Nora.

■ **Cele două orfeline**. Filmul italianului Riccardo Freda (bineînțeles, tot după romanul lui d'Ennery) în concurență cu spectacolul nostru bucureștean. Pelicula a păstrat prea mult melodrama, ca să nu înclinăm balanța preferințelor înspre plesa de la Teatrul „Nottara”. Dar cum uneori orice rău e înșpe „bine, putem merge la film fie și numai pentru a face cunoștință cu doi actori tineri: Mike Marshall (fiul celebrului actriță Michèle Morgan) și Valeria Ciangottini, lansată de Fellini cu un rol episodic în „La dolce vita”.

■ **Părinților** le recomandăm să meargă împreună cu copiii la scurtul (dar delicatul) metraj **Sandî, să ascuți pe mămica**, adaptarea de Stelian Penu după povestirea „Puiul” de I. Al. Brătescu-Voinștei. Și-au dat concursul actriței Elena Sereda și Virgil Popovici.

disc

■ Dintre ultimele imprimări de muzică populară (cel mai popular disc) se detașează cavatul lui **Marin Chisăr**. Însoțit de orchestra lui Victor Predescu, ne farmecă în: „Doina de la Segarcea” sau (mai ales) în „Trei păzește”, un joc îndrăcit. Nu omiteți să ascultați „Balada lui Costea” (EPC-686).

■ „Lîngă apa Jiului”, „M-a prins dorul de Marin”. Două pietre prețioase din salba de cîntece a Mariei Clobanu. Rămînem cu un dor... nestîns după asemenea cîntăreți (EPG-684).

■ **Frumos flăcău Felician Fărcașiu**, frumoasă voce (tot el), frumoasă muzică (orchestra de muzică populară din Cluj, dirijată de Ilie Tetrade), frumoase cîntece („Cîntec moșesc de nuntă”, „Jie-neasca”) (EPC-693).

■ „Maică, măicuța mea” (să auzi ce mai cîntec!), „Pelinaș, pelin amar”, „Colo-n vale-n grădiniță” în interpretarea Irinei Loghin (cu orchestra lui George Vancu). Un mare disc mic!

■ Doi artiști populari de muzică populară: **Olga Stănescu** (voce) și **Ionel Banu** (dirijor). Pentru convingere: „Cînd cu neica mă jubeam” sau „Neică tot gîndind la tine” pe discul EPC-685.

muzică

■ O orchestră de muzică ușoară italiană, „Vanni Catellani”, și un numeros grup de soliști întreprind un turneu în luna iulie în țara noastră: București, Mamaia, Constanța, Tulcea, Eforie-Nord, Eforie-Sud, Brăila, Galați, Iași, Suceava, Roman, Bacău, Ploiești, Craiova, Turnu-Severin, Timișoara, Reșița, Lugoj, Arad, Oradea, Cluj, Sibiu, Făgăraș, Brașov. Pină la 30 iulie!

■ În penultimul spectacol al stagiunii de anul acesta, la Teatrul de operă și balet se cîntă „Tosca” de Puccini. În rolul titular apare soprana Lucia Stănescu (din Cluj). Rolul lui Cavaradossi este interpretat de Ludovic Spiess, iar cel al lui Scarpia — de Heinz Imdah, oaspete din R. D. Germană.

■ Începînd de săptămîna aceasta, posturile noastre de radio inițiază o serie de emisiuni distractive pentru perioada estivală. Spicuum: în fiecare duminică, la ora 9 30 pe pr. I, „Muza veselă”, episoade din viața marilor artiști creativi și interpreți; în fiecare luni la ora 21 20, pe pr. I, emisiunea de muzică ușoară intitulată „Prietenii magnetofonului”; în fiecare miercuri, pe pr. I, ora 21 10 emisiunea muzical-distractivă „Melodii-Magazin”; în fiecare joi, la ora 21 10, pe pr. I, „Parada soliștilor și a orchestrelor”; în fiecare vineri, pe pr. I, ora 21 35, emisiunea „Muzică ușoară pentru Ileana Cosinzeana”; și tot în fiecare vineri, pe pr. I, la 21 10, „Discurile noastre vă aparțin”.

■ Presa străină despre prezența Emiliei Petrescu la „Festivalul Händel” (R. D. Germană): „Cîntăreața posedă o voce nespuse de frumoasă, al cărui timbru cald, îmbinat cu un deosebit farmec feminin și o profundă putere de expresie, a reușit să facă din vechile „chansons” franceze o adevărată incintă muzicală” („Freiheit”), cu vocea ei limpede și minunată de soprană, cîntăreața a știut să cucerească un auditoriu competent” („Der Neuer Weg”). „Largă paletă interpretativă deosebit de bogată în nuanțe, fin cizelată” („Neueste Nachrichten”).

plastică

■ **Galeriile** din bd. Magheru C. Dippe. Pictura sa de la o vreme, parafrazăază, cult și liric, pictura naivă, așa cum aceasta, la rîndul ei, parafrazăază — profan și afectuos — pictura de icoane. Tonurile dulci-acidulate, de bomboane, sînt îmbinate după regula fascinației naive: „a lua ochii”; vulturile de tușe mozaicate sînt repetate ostentativ, șablon ornamental; compozițiile, sumare, cu perspectivă infantilă, sînt grosplanuri întocmite cu logică afectivă, întru valorificarea motivului: floare, munte. Rezultă un iz de expresionism euforic, iradiînd pasiunea pentru culoarea îmbătător de tare pentru care e invocat Van Gogh.

teatru

■ **Deși**, ca în fiecare an, a fost precedată de declarații, articole, interviuri etc. ale celor responsabili cu angajarea unei stagiunii estivale interesante, totuși în această vară programul teatrelor e destul de sărac. Spectacolele neadevrate pentru grădini — unele vechi (Amoor, Nota zero la putare, Ulise și coincidențele, Bășat bun dar... cu lipsuri), altele slabe (Voinicește, măi flăcăi!) cam așa arată profilul acestei „stagiuni” de vacanță. O singură excepție: „Nu aduce ziua ce aduce noaptea” (Teatrul „C. Tănase” — grădina „Boema”). Ne-am fi așteptat și din partea Teatrului Muncitoresc C.F.R.-Giulești (a cărui sală a fost anul acesta în reparații) la inițiative mai interesante la grădini și nu la o formală și banală activitate.

■ După Constanța și Piatra Neamț, Teatrul de stat din Galați ne invită la o interesantă și mai ales îndrăzneală întâlnire cu Romeo și Julieta. Regia Gh. Jora; scenografia Mihai Tofan; interpretează: Emil Hossu, Anca Neculce-Maximilian, (în rolurile principale), Ion Ulmeni, Mihai Mihail, Mircea Constantinescu-Govora, Radu Dumitrescu etc.

■ **Din jale se intrupează Electra**, la Iași — o premieră de calitate, un spectacol urmîrind traiectoriile psihologice ale eroilor cunoscutel drame a lui Eugene O'Neill. Regia, armonică, echilibrată, sugerînd semnificațiile simbolice ale textului. Bună realizarea Elenei Bartok (Lavinia) ca și cele ale lui Teofil Vilcu (Ezra) și Ion Omescu (Orin). Deosebit de expresiv decorul lui Paul Bortnovschi, iar ilustrația muzicală a lui Tudor Mircea Ciortea a adus, prin expresivitate și funcționalitate scenică, o însemnată contribuție în spectacol.

■ **Cîinele grădinarului** la Teatrul Național din Cluj. Din nou Lope de Vega? Acum cîțiva ani „Cîinele grădinarului” devenise... calul de bătaie al celor mai multe teatre. Dar această mai ales din considerente legate de repetă...

■ **Harnice, hîmoase**, teatrele de păpuși din țară promovează constant noi lucrări originale. Aminăm: **Taina cetății Apulum**, de Al. Billinski la Bala Mare (regia Eugen Cimpeanu), **Meșterul Drege-Tot** de Mihai Georgescu la Brașov (regia A. Apostol), **Tiranos al 1000-lea de V. Caragea** la Galați (regia Eug. Todoran), **Cine va păzi clopoșelii de Viorica Huber** la Botoșani (regia T. Brădescu), **Sus, tot mai sus**, de Alceu Popovici la Rîtești (regia Aurel Anhidin).

Didi Ionescu

Nicu Stănescu

televiziune

■ **Duminică 3 iulie**. „Studioul A” cu un program cam... adormit în ultima vreme (și nici măcar nu poate da vina pe caniculă) (16 00) ■ **Polina Manoilă**, Ion Bogza, Dan Moisescu, Nicu Stănescu sînt interpreții preferați de muzică populară ai acestei săptămîni (19 10) ■ În serialul „Documente de piatră” — monumentul ce a inspirat tulburătoarea baladă a meșterului Manole: Curtea de Argeș (19 30) ■ „Microvarietăți” — transmisie de la Ștrandul tineretului. Să nu fie apoasă... (20 00) ■ O faimoasă figură de comic al cinematografilor mondiale: Harold Lloyd în filmul „Profesorul” (21 00).

■ **Marți 5 iulie**. O nouă emisiune Cineclub TV. S-ar putea să fie interesantă (19 30) ■ Un grup de elevi ai Școlii populare de artă din București ne oferă un program muzical-coregrafic (20 00) ■ Și din nou artiști amatori: cunoscutul colectiv al Teatrului popular din Mediaș cu piesa lui Camil Petrescu „Act venețian”. Vă recomandăm spectacolul (20 30).

■ **Miercuri 6 iulie**. Reținem din temele propuse de emisiunea de știință: „Virusurile — o necunoscută?” și „Incursiune în «arheologia» matematicii” (20 00) ■ O călătorie în Delta Dunării oferită de TV celor ce încă n-au vizitat acest colț cu rare frumuseți al patriei noastre (20 45) ■ Filmul (asa și așa!) „Vanina Vanini” (21 00).

■ **Joi 7 iulie**. Pe micul ecran — premianții Festivalului internațional al filmului de animație — Mamaia 1966 (19 15) ■ O emisiune atrăgătoare — „Orașele muzicii” — ne face cunoștință cu Veneția (19 30) ■ Filmul „Dincolo de barieră”, văduvit de succes pe ecranele mari, își încearcă norocul pe ecranele mici... (21 00).

■ **Vineri 8 iulie**. La „Galeria instrumentelor”, Richard Oșanitchi ne prezintă: orga (19 15) ■ Pito-

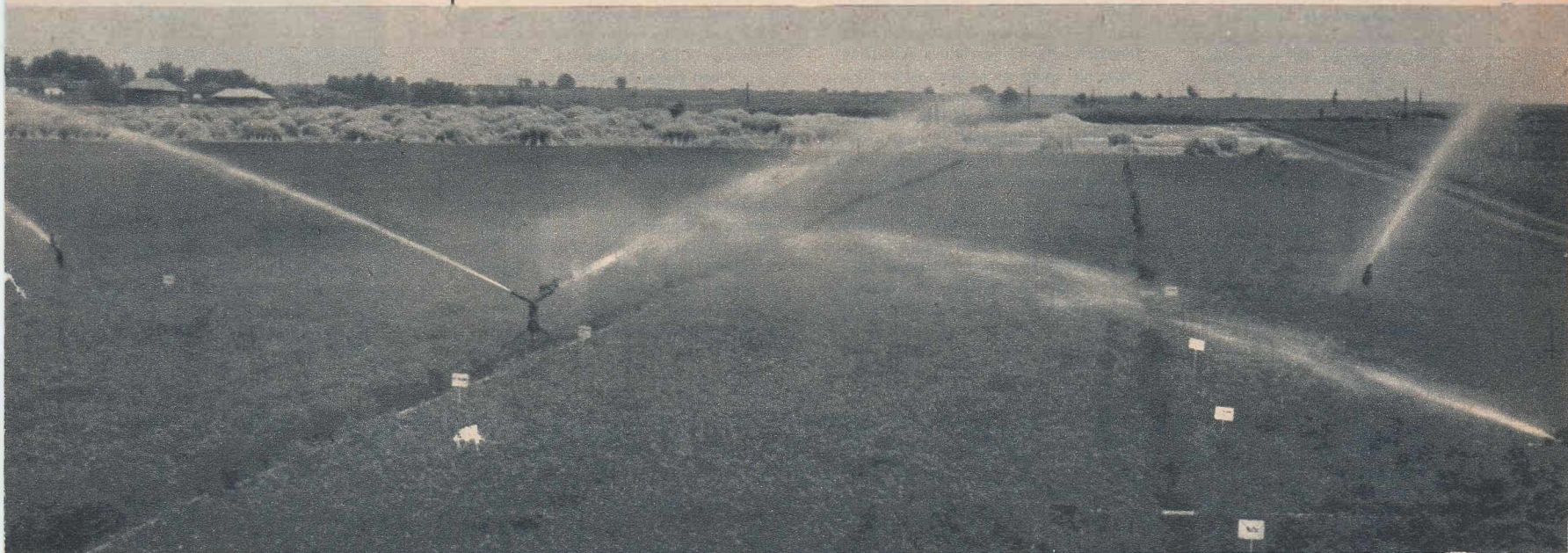

Harold Lloyd

rescul Oașului în cadrul emisiunii „Atlas folcloric” (19 30) ■ Itinerar — neanunțat — cu „Teleglob” (21 15) ■ Varietăți pe peliculă (21 45) ■ Din nou muzică de Chopin (niciodată nu e prea multă!) în interpretarea laureatilor Concursului internațional de pian ce poartă numele ilustrului muzician (22 00).

■ **Sîmbătă 9 iulie**. Cu excepția emisiunii „Teleenciclopedia” (20 00) și a filmului „Sfîntul” (22 15), nimic interesant de semnalat. Ca și în restul săptămîinii, de altfel, în al cărui program prea puține lucruri atrag atenția. Vacanță, vacanță... dar nici chiar așa!

pentru a spori bogăția pământului

Aici ploaia cade cînd e necesar.

ACUM, CÎND NE AFLĂM ÎN PREAJMA UNUI AN DE LA GLORIOSUL CONGRES AL PARTIDULUI NOSTRU, ACUM CÎND STRÎNGEM RECOLTA PRIMULUI AN DIN CINCAL, AVEM UN SENTIMENT DE LEGITIMĂ MÎNDRIE, CONVINȘI FIIND CĂ AGRICULTURA ROMÂNIEI SOCIALISTE PĂȘEȘTE PE NOI TREPTE ALE BELȘUGULUI. DESPRE MODUL ÎN CARE SE CONTUREAZĂ REALIZĂRILE ȘI PERSPECTIVELE DIFERITELOR SECTOARE ALE AGRICULTURII NOASTRE, ÎN LUMINA SARCINILOR STABILITE DE CEL DE-AL IX-LEA CONGRES AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ȘI DE PLENARA C.C. AL P.C.R. DIN 27-28 IUNIE, AM STAT DE VORBĂ CU MAI MULȚI TOVARĂȘI CE ÎNDEPLINESC SARCINI DE RĂSPUNDERE ÎN CONSILIUL SUPERIOR AL AGRICULTURII ȘI ÎN UNIUNEA NAȚIONALĂ A COOPERATIVELOR AGRICOLE DE PRODUCȚIE.

CĂI PRINCIPALE

Primul nostru interlocutor este inginerul Vasile Borza, șeful secției organizării producției vegetale din cadrul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție.

— **Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român** a subliniat faptul că există însemnate rezerve pentru ca într-o perspectivă apropiată producția agricolă să crească simțitor, iar în cuvîntul rostit la Plenara C.C. al P.C.R. din 27-28 iunie, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că planul cincinal prevede creșterea producției agricole cu 26-32 la sută față de media realizată în anii 1961-1965, adică cu 6-12 procente mai mult decît sporul prevăzut în Directivele Congresului al IX-lea. Vă rugăm să ne răspundeți la următoarea întrebare: care sînt căile principale care vor determina această creștere?

— Agricultura socialistă înscriindu-se ca o ramură de bază a economiei noastre socialiste, partidul și guvernul au luat toate măsurile în vederea creării condițiilor optime pentru ca sarcinile privind dezvoltarea agriculturii, stabilite de Congresul al IX-lea al partidului și de Plenara C.C. al P.C.R. din 27-28 iunie, să fie realizate în mod exemplar. În ce privește căile principale care vor hotărî creșterea producției agricole,

printre ele se înscrie la loc de cinste **extinderea mecanizării**. Aceasta înseamnă că într-un timp relativ scurt — la sfîrșitul acestui cincinal — vom impune producției agricole un **caracter intensiv de tip industrial**, caracter care va aduce după sine creșterea productivității muncii, sporirea producției agricole și reducerea prețului de cost. O cale importantă care-și va spune din plin cuvîntul la salubritatea solurilor noastre și la însemnate sporuri de producție o constituie **chimizarea**. După cum se știe, intensificarea lucrărilor hidroameliorative — pentru desecarea, îndiguirea, irigarea și combaterea eroziunii solurilor — se face tot mai prezentă în unitățile agricole. Prin aceasta se creează posibilitatea de a folosi cît mai judicios acest bun național, care este pămîntul. Cînd vorbim despre căile care au o greutate specifică în creșterea producției agricole, nu trebuie uitat nici un moment **cointeresarea materială a țăranilor cooperatori**. În sfîrșit, **asigurarea agriculturii cu cadre de specialiști** cu o pregătire profesională superioară se înscrie la rîndul ei printre căile care hotărîsc destinele producției agricole.

— **Care sînt măsurile pe care le-a luat Uniunea Națională pentru dezvoltarea agriculturii cooperatiste?**

— Principala sarcină a uniunilor coo-
(Continuare în pag. 6)

PENTRU A SPORI BOGĂȚIA PĂMÎNTULUI

peratiste este aceea de a orienta activitatea cooperativelor agricole în direcția cerințelor dezvoltării economiei naționale și imbinarea armonioasă a intereselor țărănimii cu interesele generale ale statului. În acest scop, Uniunea Națională, împreună cu Consiliul Superior al Agriculturii, elaborează recomandările generale cu caracter normativ după care se călăuzesc cooperativele agricole în orientarea producției, efectuarea investițiilor, organizarea, normarea și retribuția muncii, precum și în repartizarea și utilizarea judicioasă a mijloacelor materiale și bănești.

În vederea dezvoltării agriculturii cooperatiste s-a trecut la identificarea tuturor terenurilor impropriii culturilor agricole, stabilindu-se lucrările și mijloacele necesare în vederea atragerii lor în circuitul agricol. De asemenea este în curs de organizare sistemul de aprovizionare a cooperativelor agricole pentru o folosire cât mai rațională a materialelor și substanțelor chimice în vederea fertilizării solului.

Plenara C.C. al P.C.R. din 27-28 iunie a subliniat drept sarcină esențială a tuturor sectoarelor economiei naționale, **îndeplinirea exemplară a planului de investiții**. Materializarea acestei sarcini și în agricultura noastră cooperatistă va avea, fără îndoială, urmări pozitive.

CHIMIA ȘI OGOARELE ROMÂNIEI

O agricultură modernă reclamă, alături de mecanizare și irigații, prezența tot mai evidentă a chimiei. L-am rugat pe profesorul universitar **David Davidescu**, membru corespondent al Academiei, vicepreședinte al Consiliului Superior al Agriculturii, să ne arate câteva lucruri privitoare la stadiul în care se găsește procesul de chimizare al agriculturii noastre și la urmările acestui proces în următorii ani.

— Ca urmare a politicii științifice, clarvăzătoare a Partidului Comunist Român — subliniază interlocutorul nostru — România și-a creat o puternică industrie chimică, iar la ora actuală se înalță noi cetăți ale chimiei. Avem deci deplină certitudine că industria chimică românească va fi capabilă să realizeze întru totul sarcina stabilită de Congresul al IX-lea al partidului nostru cu privire la rezolvarea în linii generale pînă în 1970 a chimizării agriculturii.

— Știm că în acest an cantitățile de îngrășăminte care se pun la dispoziția agriculturii sînt mult sporite față de anul trecut. **V-am ruga să ne arătați în mod concret acest spor.**

— Dacă în 1965 agriculturii i-au fost livrate 266 000 tone îngrășăminte chimice în substanță activă, în acest prim an al cincinalului unitățile agricole dispun de 448 000 tone, ceea ce înseamnă un spor de 65 la sută față de anul trecut.

Planul cincinal stabilește măsuri importante pentru dezvoltarea agriculturii, prevăzînd mari investiții în domeniul mecanizării, al irigațiilor și al chimizării. Creșterea în viitor va fi și mai mare: în 1970 va fi pusă la dispoziția ogoarelor românești cantitatea de 1 100 000 tone îngrășăminte chimice. Vom avea astfel posibilitatea ca la fiecare hectar arabil să folosim circa **110 kg îngrășăminte chimice în substanță activă**. Aceasta va reprezenta un succes de seamă, dacă amintim faptul că, în 1963, pentru un hectar de teren arabil reveneau 19 kg îngrășăminte.

— **V-am ruga, tovarășe profesor, să ne spuneți câteva cuvinte despre gama de sortimente a acestor îngrășăminte.**

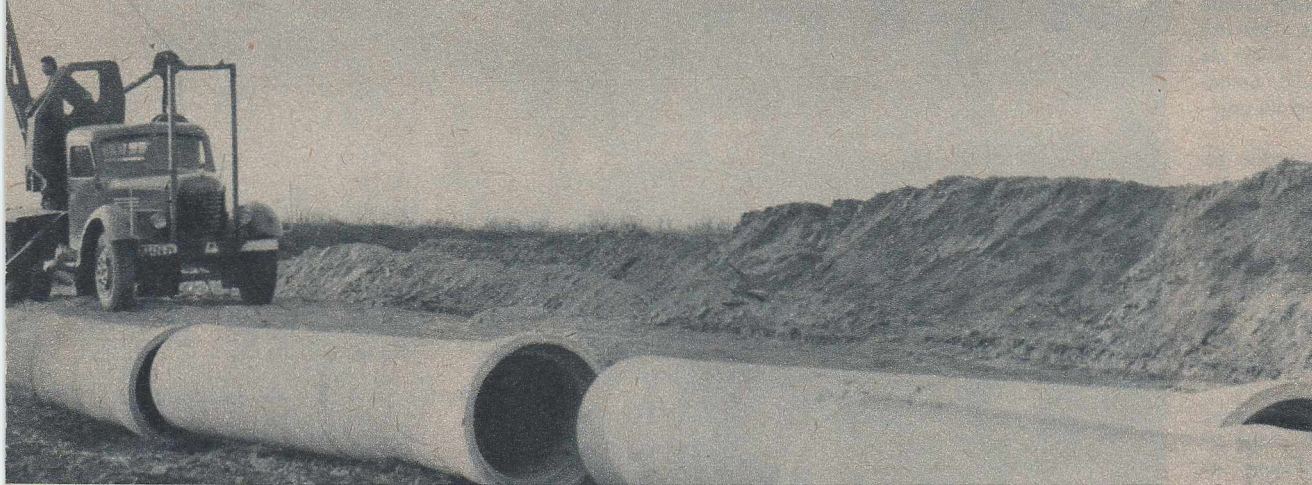
— Bineînțeles că paralel cu creșterea producției se extinde tot mai mult și gama de sortimente. Amintesc printre acestea: îngrășăminte concentrate, uree, îngrășăminte lichide, îngrășăminte complexe. Trebuie să reținem și faptul că aceste sortimente vor avea o concentrație medie în substanță activă dublă față de anul 1959. Avem, așadar,

Regiunea Argeș e vestită în toată țara pentru frumoasele sale livezi. Oamenii pe care îi vedeți în fotografie sînt membri ai cooperativei agricole din comuna Lerești. Prin stropirea pomilor, ei pregătesc recolte bogate.

Lucrări de amenajare a terenurilor
pentru irigații la gospodăria agricolă
de stat Bordușani-Lătești, raionul
Felești.

condiții optime să sporim bogăția ogoarelor noastre. Trebuie știut însă că bogățiile pământului nu sînt un dar. Ele răsplătesc strădaniile numai atunci cînd se muncește rațional, cînd, alături de hărnicie, folosești cele mai noi cuceriri ale științei. Aș vrea să atrag atenția în acest sens asupra unui lucru: cantitatea de îngrășăminte chimice va crește în ritm susținut și în sortimente variate. Este necesar să se îmbunătățească în mod simțitor administrarea acestor îngrășăminte. Numai în felul acesta vom putea vorbi despre o evidentă creștere a eficienței economice.

UN POTENTIAL CONSIDERABIL PENTRU SPORIREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

În ultima vreme se acordă o atenție deosebită unui alt factor hotărîtor în sporirea producției agricole: irigarea. În țara noastră zonele în care irigarea își dovedește eficiența sînt foarte întinse. Pentru o imagine a prezentului și a viitorului apropiat în ce privește irigarea, am cerut unele precizări inginerului Ștefan Munteanu din Departamentul îmbunătățirii funciare al Consiliului Superior al Agriculturii.

— În lumina sarcinilor stabilite de cel de-al IX-lea Congres al partidului, se vor amenaja pînă în 1970, din fondurile statului, pe baza unor soluții tehnice moderne, o suprafață de 400 000 hectare. De bună seamă, realizarea acestui vast program de irigații reclamă un volum mare de lucrări pregătitoare. Pentru executarea acestora în termen cît mai scurt și în condiții ireproșabile, industria noastră a luat măsuri corespunzătoare.

— V-am solicitat cîteva cuvinte despre irigațiile ce vor prinde viață în 1966.

— În acest an suprafața amenajată pentru irigații este de circa 93 000 ha. Aș vrea să menționez faptul că tot în acest an 5 000 hectare de vii și livezi vor beneficia pentru prima dată de ploile artificiale.

— Nu e lipsit de interes să vă referiți în cîteva cuvinte și la sporul de recoltă preconizat prin introducerea irigațiilor.

— Calculele efectuate arată că amenajările de irigații prevăzute în perioada 1966-1970 vor conduce la un spor de producție evaluat la circa 1,8 milioane tone anual în echivalent porumb. Vorbind mai concret, se prevede a se obține o producție medie la hectar de circa 7 000 kg — echivalent porumb boabe — ceea ce reprezintă un spor de producție medie de circa 3 000 kg la hectar.

— Cum va arăta harta țării, în ce privește culturile irigate, în anul 1970?

— La sfîrșitul planului cincinal, România va avea irigată o suprafață de peste 850 000 hectare. Realizarea acestui vast program al «ploilor la comandă» va contribui în mod substanțial la sporirea producției agricole.

ROADELE COLABORĂRII INTERCOOPERATISTE

Crearea uniunilor cooperatiste a deschis cooperativelor agricole căi largi de colaborare și întraajutorare reciprocă. Formele pe care le îmbracă această colaborare sînt diverse, avînd în vedere interesele comune ale unităților agricole. Despre roadele acestei colaborări ne vorbește Marin Argint, președintele Uniunii regionale București a cooperativelor agricole de producție.

— V-am ruga, tovarășe președinte, să împărtășiți cititorilor noștri o serie de fapte și date privitoare la colaborarea în cadrul acțiunilor intercooperatiste din regiunea București.

— Maș referiți la rodnicia și strînsa colaborare a cooperativelor agricole în ce privește amenajarea terenurilor pentru irigații. Iată, de pildă, un fapt: spre sfîrșitul anului trecut, cooperativele din regiunea București și-au propus ca în 1966 să irige o suprafață de 16 000 hectare. S-a întimplat însă ceva. După crearea uniunilor cooperatiste, conducerea cooperativelor agricole au restudiat planul privitor la irigații și, pe baza unor temeinice socoteli, au arătat că există posibilități ca suprafața irigată în acest an să fie nu de 16 000 hectare, ci de 29 000 ha. În înlăptuirea acestor acțiuni, uniunile cooperatiste au

avut de rezolvat o serie de probleme care s-au ivit cu privire la forța de muncă, fonduri, scurtarea termenului de execuție. Toate acestea și-au găsit o vie expresie în acțiunile intercooperatiste.

— Poate că un exemplu concret ar ilustra mai bine acest lucru.

— Sînt multe asemenea exemple. Mă voi referi însă la un singur raion: Zimnicea. Șapte cooperative agricole zimnicene, situate pe valea Viișoara, unindu-și forța de muncă, au construit 4 baraje — și un al 5-lea e în curs de execuție — pentru reținerea apei; aceste construcții vor permite irigarea a 1 400 hectare. Dacă această lucrare ar fi fost făcută de fiecare cooperativă în parte, ar fi fost terminată abia în anul 1970; prin colaborare, cele 7 cooperative agricole au reușit să o termine într-un singur an.

— De bună seamă că acțiunile intercooperatiste privind irigațiile în regiunea București vor continua în ritm susținut. După cum știm la sfîrșitul cincinalului suprafața irigată în cooperativele agricole din regiune va fi de 53 000 hectare.

— De pe acum există o experiență pozitivă în acest sens. Noi credem — pe baza acestei experiențe — că sarcina prevăzută pentru anul 1970 poate fi realizată în doi ani. De altfel, acesta este angajamentul harniciei noastre țărănimii cooperatiste. Organizațiile de partid din satele regiunii noastre sprijină din plin acțiunile intercooperatiste menite să contribuie la înflorirea agriculturii noastre.

*

Tezaurul de învățăminte ale celui de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român privind dezvoltarea intensivă și multilaterală a agriculturii noastre, îndrumările date de Plenara C.C. al P.C.R. din 27-28 iunie, documentele elaborate de Congresul de constituire a Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție au început să se materializeze tot mai mult în hărnicia celor aproape 3 500 000 familii de țărani cooperatori și a tuturor oamenilor muncii din agricultură. Lucrul acesta l-au subliniat și interlocutorii noștri.

G. MINIȘAN

EPILOG ȘCOLAR

de Eugen FRUNZĂ

Deunăzi, la o serbare a sfîrșitului de an școlar. Ca totdeauna: veselie, ochi jucăuși, glasuri cristaline, subțiri sau cu pretenții șovăielnice de maturitate. Se cîntă, se recită poezii. Viori, acordeoane, dansuri. Risipă florală. Copii, părinți, rude, ba și prieteni cu buchete în brațe. Profesorii, sus, la o masă lungă, abia se mai zăresc de după caturi de grădini. Aer îmbalsămat. Ris, tinerete, ciufuri răzvrătite, bluze albe, cravate roșii, mîini fluturate ca porumbelii în zbor. Și undeva, pitită, neauzită, cite o lacrimă ștearsă discret cu batista. Clipele parcă nu cad în trecut, ci în viitor, într-un curs ciudat, invers.

Dar iată, prin văzduhul acesta euforic, observ două scene cvasiparalele. După înminarea premiilor, părăsesc estrada, pe rînd, două profesoare de aceeași specialitate. În cursul anului au predat amîndouă, firește în clase diferite, același obiect. Nici vîrsta nu le deosebește prea mult întreolaltă.

Coboară pe rînd și, prin mulțimea elevilor, își fac drum spre ieșire. Dar un adevărat asalt îi taie calea celei dintîi. Copiii o îmbrățișează toți de-a valma, și se sfîesc. Parcă ar vrea să-i spună ceva nemaipomenit de frumos, și nu găsesc cuvinte. Ochii lor sîrută, mîinile cîntă. S-au alcătuit într-un ciorchine de inimi și chipul profesoarei, luminat dinlăuntru, se dăruie tuturor.

E un spectacol emoționant și îl urmăresc cu o stranie mindrie pînă la poarta școlii și dincolo de ea. În același timp nu-mi scapă din vedere nici cealaltă profesoară, colega de specialitate. Ea trece absentă, superioară, printre școlarii care se dau repede în lături și îi fac loc. Ochii ei nu stăruie asupra nimănui și îmi pare că se iscă un vînt rece în culoarul pe care pașii ei se depărtează ritmic. În aceste clipe mîinile au tăcut, privirile s-au ascuns intimidate. Lîngă umerii ei cresc spații goale și nimeni nu le umple. Ea străbate curtea școlii într-o liniște fără zîmbet și silueta ei severă, singură, se destramă în depărtare.

Și iarăși aerul îmbalsămat. Și iarăși tinerete, ciufuri răzvrătite, mîini fluturate ca porumbelii în zbor. Și iarăși totul e firesc și soarele zburdă ca un minz bălan jucat de copii.

Am înregistrat acest moment epilogal și înaintea mea s-a desenat un semn de întrebare. Poate că epilogul conține un tîlc major ce s-ar cere lămurit. În orice caz, mă întreb: cum e mai bine? Care din amîndouă eroinele și-a făcut mai temeinic datoria?

Pentru că nu cunosc întreaga piesă, nu mă încumet să trag concluzii. În schimb întrebarea și-ar putea găsi răspunsul chiar din partea pedagogilor, ca una care interesează nu numai din punct de vedere strict profesional, dar și civic, patriotic, uman.

Așadar — cum e mai bine?

LA MODĂ: LIS ASIA ȘI SUPER-STARUL

În acest spectacol de gală care e vara, primul și ultimul cuvânt îl are de spus decorul. Și cum, în decorul citadin e absolut necesară intervenția scenografului, să-l ascultăm pe cel ce răspunde de recuzita estivală a Clujului, ing. Mircea Micu, șeful secției zone verzi a sfatului popular orășenesc.

Un moment de ezitare: inginerul preferă cifrele («am plantat și plantăm în anul în curs, 3 250 000 flori, din care 2 000 000 în această vară, 70 000 de arbuști, 5 000 de tei, castani și paltini...»), peisagistul e înclinat să vorbească despre efectele coloristice ale covoarelor florale...

— Poate că oaspetelui venit în trecere pe la noi Clujul îi apare ca un oraș înverzit, dar noi nu sîntem de loc mulțumiți de zona noastră verde: 6,5 mp, pe cap de locuitor considerăm că e încă prea puțin și oricît de aspectuos ar fi centrul orașului noi nu putem ignora piatra, betonul și asfaltul care domină aici. Am avut o foarte mică zestre vegetală pînă în 1944: doar 30 ha. Avem acum 120 ha, iar vara aceasta o vom spori cu încă 22 ha.

— Asta înseamnă că plămîinii orașului vor respira un aer mult mai curat. Dar cum veți putea realiza o asemenea performanță într-un răstimp atît de scurt?

— Avem un cartier nou-născut — Gheorghienii — și unul cu puțin mai în vîrstă — Grigorescu; în aceste cartiere vom planta masiv noile zone verzi ale Clujului: alături de arbuștii spirea, forsiția, de paltinii globulari, vom răsădi în fața noilor blocuri mari grupuri de crini, iriși, garofițe, maci.

— Presupun că aceasta se integrează unei concepții peisagistice unitare, unui anume stil propriu orașului dv...

— Fără îndoială... Clujul va deveni însă în primul rînd un oraș al trandafirilor: pe marile sale artere plantăm vara aceasta 30 000 de trandafiri — plantații definitive, care vor înflori tot timpul. Există, și în materie de roze, o modă: moda actuală recomandă trandafirii de culoarea carminului; vom planta deci mai cu seamă speciile Lis Asia, Super-Star și Minna Cordes. Mergem pe ideea de a da fiecărei străzi o culoare, cîteodată două: str. Buday Nagy Antal va avea un trotuar bordat cu trandafiri roșii Lis Asia, celălalt cu galbenii Madame Meilland. Vom planta și celebrele noastre tuberoze și crizanteme, premiate la expoziția floricolă internațională de la Erfurt din 1964.

— Vorbeați însă și despre niște covoare florale...

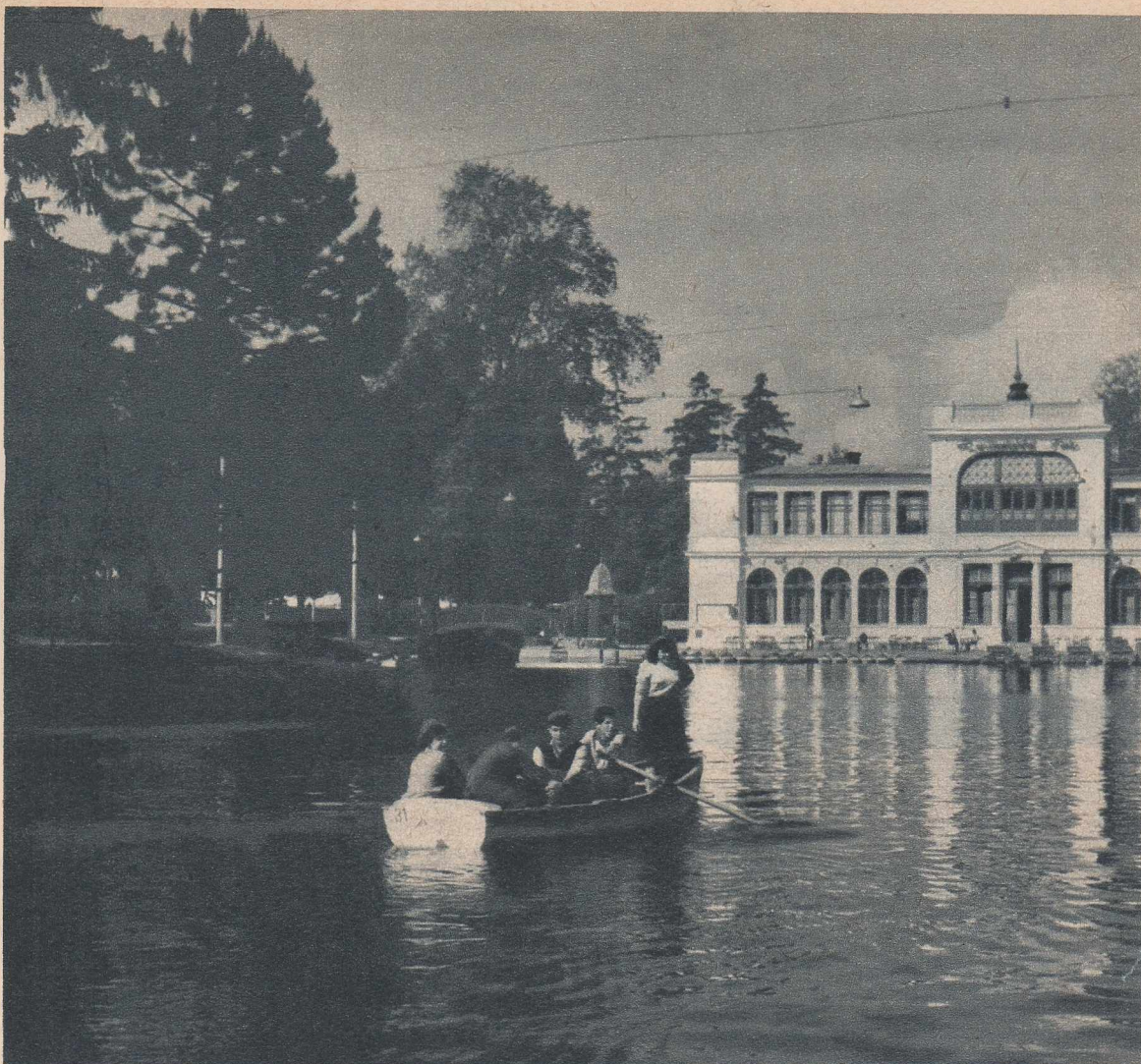
— E o problemă pe care specialiștii noștri o discută încă. Avem în cîteva din marile piețe ale orașului, în parcuri, pe spațiile vegetale din mijlocul străzilor, asemenea covoare țesute din flori: ele reproduc motive populare din Apuseni, luate de pe ii, fote, țesături. Încercăm acum să realizăm, mai ales în jurul clădirilor noi, covoare gîndite pe largi pete de culoare, cu efecte decorative moderne: avem la gară, în jurul statuii lui Horia, un asemenea covor tratat liber, pe mari suprafețe expresive, un altul în piața Mihai Viteazul...

ÎN ZORI, CÎND SE UDĂ FLORILE. . .

Tovarășul Vasile Udrescu, șeful comisiei organizatorice a sfatului popular orășenesc, ne dă o informație deosebit de prețioasă: toate spațiile verzi ale Clujului, cele 130 de parcuri și scuaruri ale sale, fișiile florale de pe marginile străzilor, sînt în întregime îngrijite de cetățeni.

— Sînt mai bine de trei ani de cînd clujenii poartă singuri grija frumuseții orașului lor: deputații mobilizează comitetele de cetățeni, iar acestea și-au elaborat un întreg plan de întreținere a spațiilor verzi, au lansat o întrecere între circumscripțiile orașului, ba chiar, și între comitetele de bloc: cîștigător a fost, pentru etapa primăverii, blocul nr.7 din str. Donat... Locuiesc oameni harnici acolo.

De fapt, lucrul acesta nu mai e o noutate nici

Și, totuși, Clujul estival are marile sale ispite.

Dacă despre bucureștean se spune că e vesel, iar despre ieșean c-ar fi ospitalier, despre clujean se poate afirma că e, mai întîi de toate, bun gospodar. Chibzuit. Cumpătat. Că își face, cum spune proverbul, de cu vară sanie... Să înțelegem de aici că și-a pregătit din timp și cum se cuvine și vara?

Verile clujene sînt răcoroase, plăcute și chiar dacă vacanța studentească mai golește parcurile de perechile de îndrăgostiți, Clujul își păstrează localnicii și își cheamă îmbietor oaspeții. Dar pentru ca această chemare să aibă firescul ecou, au fost necesare o serie de măsuri.

S-au luat aceste măsuri din vreme? Și s-au găsit cele mai bune căi de rezolvare a tuturor problemelor estivale? Pentru a afla toate acestea ne-am adresat unor factori de răspundere din orașul de la poalele Feleacului, punîndu-le întrebarea:

cum a fost pregătită vara clujeanului ?

pentru oaspeții Clujului: în orele timpurii ale dimineții, poți vedea — chiar și în centru — gospodine, pensionari, bunicuțe cu nepoți plivind și uind cu stropitoarele florile străzii... E în această imagine ușor patriarhală mult sentiment și responsabilitate pentru chipul orașului.

UNDE SE JOACĂ COPIII NOȘTRI?

— Și, totuși, problema nr. 1 a verii rămâne pentru noi cea a locurilor de joacă pentru copii. Unde se joacă, pe timpul vacanței, copiii noștri (și avem circa 65 000 de copii în oraș!), ce le oferim pentru ca orele petrecute în aer liber să-i ajute la fortificarea sănătății?

Tovarășul vicepreședinte I. Bicsikovszki ne împărtășește această constantă preocupare a sfatului, izvorită dintr-o situație nu din cele mai multumitoare:

— Ne-au reproșat mamele că, în noile cartiere, platformele de joacă pentru copiii mici sînt amplasate la distanțe prea mari de respectivele blocuri; or, mezini trebuie supravegheați îndeaproape (deși e bine să știi că la fiecare două mari blocuri s-au lăsat spații pentru asemenea locuri de joacă). Ne străduim acum să rezolvăm cât mai satisfăcător problema: avem 30 de platforme de joacă, vom amenaja vara aceasta încă un număr de 40, dotate cu instalații de tot felul: leagăne, spalieri, balansoare, scări.

De fapt Clujul este oarecum vitregit în lunile de vară și nu numai în ce privește vacanța școlarelor: un singur ștrand în orașul care se bucură de o prezență acvatică ca cea a Someșului, este mult prea puțin, iar cele încă două bazine de înot existente nu reușesc să salveze situația. Localnicii o pornesc vara pe firul apei, departe, în afara orașului, pentru a se putea scălda și bronză la soare fără a risca aglomerația.

— E adevărat, nu avem baze sportive suficiente — continuă tov. vicepreședinte Bicsikovszki — iar sistematizarea orașului nu prevedea încă acum terenuri de sport și joacă pentru toate

vârstele: cei mai «neîndreptățiți» erau copiii între 8 și 14 ani pe care, firește, nu-i mai pot mulțumi leagănel sau platforma cu nisip. Vara aceasta începem să ne achităm și față de ei obligațiile: vom amenaja în cartierul Gheorghieni trei terenuri de baschet, volei și fotbal, un teren sportiv în Grigorescu, un al cincilea pe strada Byron, extindem cu 14 ha parcul cu caracter sportiv Babeș-Bolyai, terminăm piscina cu bazin olimpic.

Acestea nu rezolvă însă problema penuriei de ștranduri. Gospodarii Clujului vor mai avea încă mult de lucru în această direcție.

DACĂ ARHITECȚII NE-AR FI DAT O MÎNĂ DE AJUTOR. . .

Veștile pe care ni le-a dat tov. vicepreședinte, sînt, e drept, de bun augur. Dar ele nu ne-au împiedicat să încercăm o nedumerire: cum se poate că într-un oraș de ținuta urbanistică a Clujului să fie neglijate, atîta vreme, «zonele de agrement» — cum le spun specialiștii?

Tov. Lazăr Marian, arhitectul șef al orașului, încearcă o explicație:

— Am fi avut nevoie, pentru asigurarea unui front de lucru organizat al spațiilor verzi și al terenurilor sportive, de sprijinul mult mai substanțial al arhitecților de la D.S.A.P.C. Or, ei nu ne-au executat nici pînă acum proiectele parcului din partea de răsărit a orașului, ne-au întirziat și cu sistematizarea arterelor de intrare în oraș. Sînt lucrări dificile, de concepție, care se târăgănează de prea multă vreme; ba chiar, uneori ni se refuză contractarea unor asemenea lucrări.

— Și dv. ați acceptat această situație?

— Firește, am încercat să rezolvăm uneori cu forțe proprii diverse probleme — cum ar fi parcajul de pe dealul Feleacului sau alea scăriilor de pe Cetățuia. Se pare că rezolvările noastre au obținut aprecierile localnicilor, nu însă și ale colegilor noștri de la D.S.A.P.C., care și-au exprimat deschis nemulțumirile. Desigur, dacă ne-am fi bucurat de colaborarea D.S.A.P.C.-ului, credem că am fi putut reuși mai bine...

*

● CÎTĂ BERE BEAU CLUJENII PE TIMPUL VERII?
● E BUNĂ ÎNGHEȚATA OFERITĂ DE «VITA DULCE»?
● CÎND VREI SĂ-ȚI PETRECI O SEARĂ ÎNTR-O GRĂDINĂ-RESTAURANT... ● CUM STĂM CU UNITĂȚILE APROZAR?

La avalanșa întrebărilor privind aprovizionarea de vară a clujenilor — și din care am citat sus doar câteva — tov. Titus Pop, șeful secției comerciale a sfatului popular orașenesc, răspunde răbdător, calm, gospodărește.

— Da, avem grădini de vară — opt la număr — pe care le-am renovat în întregime încă din primăvară. Firește, nu sînt suficiente pentru săptămînile de vîrf ale sezonului — dar în centrul Clujului, acolo unde ar mai fi necesare, nu putem amenaja altele: nu există practic spații corespunzătoare. Vara aceasta, însă, reintră în funcțiune două grădini-cofetării, modernizate, reutilitate, pe str. dr. Petru Groza și pe str. Napoca. Clujeanul e socrul de felul lui, dar s-a învățat să-și bea citronada sau mazagranul în stradă, sub umbrelele colorate ale celor cinci unități ce-și scot vara măsuțele pe trotuar. Cîtă bere beau clujenii vara? Circa 42 000 sticle pe zi. Dar în zilele călduroase s-ar consuma pînă la 65 000... De ce ni se repartizează o cantitate atît de mică? Și doar fabrica se află chiar în orașul nostru!... Înghețata produsă de laboratoarele întreprinderii «Vita dulce» este excelentă, vara mai aducem și înghețată «Polar» din București, dar nu avem suficientă capacitate frigorifică pentru păstrarea ei. Asta înseamnă, în ultimă instanță, că nu putem asigura concetățenilor noștri cantitatea necesară de înghețată. (Și cînd te gîndești că uzinele «Tehnofrig» se află chiar în Cluj! — n.r.) Cum stăm cu aprovizionarea cu legume și fructe? Pentru că Clujul și împrejurimile sale apropiate se află într-o zonă cu vegetația întirziată cam cu trei săptămîni față de cea a altor zone, contractăm produse din raioane mai îndepărtate sau chiar din alte regiuni.

Astfel, aducem roșii din serele de la Arad, mere ionatane din Bistrița, cireșe din Dej... Treizeci de unități Aprozar din orașul nostru se aprovizionează direct de la cooperativele agricole — produsele sînt ferite astfel de degradarea inerentă transporturilor cu transbordări, iar din anul acesta fiecare lădiță cu fructe are o fișă cu prețul, sortimentul și calitatea mărții, fișă care poate fi controlată de orice cumpărător... Ce să vă mai spun? Da, sîntem deficitari la capitolul costume de baie: am solicitat la contractări, zadarnic însă. Încercăm să rezolvăm și problema aceasta «acasă», cu ajutorul cooperativei meșteșugărești. Vă rugăm să mai rețineți două noutăți clujene: s-a deschis un nou și modern magazin «Auto-moto», se va deschide curînd un magazin specializat în confecții pentru adolescenți.

CÎND STAGIUNEA ESTIVALĂ E SUBLIMĂ, DAR. . .

Tovarășa Constanța Stănescu, inspector metodic la secția de învățămînt, ne-a furnizat cîteva date interesante. Le notăm: 1 280 de elevi clujeni pleacă vara aceasta în tabere interregionale și republicane, 1 359 în excursii de 4-5 zile, 23 000 de elevi și pionieri în drumeții de 1-3 zile.

Copiii clujeni pornesc, prin urmare, la drum prin țară. Studenții sînt și ei în vacanță. Dar Clujul nu se golește niciodată. Setea de cultură nu se astîmpără pe timpul verii, o știm prea bine. Ce spectacole li se oferă localnicilor și vizitatorilor în acest oraș de veche și nobilă tradiție culturală, ce stagiune estivală au organizat pentru vara în curs cele șase instituții artistice profesioniște — teatre și opere — ale Clujului? Răspunsul tovarășului Nicolae Daisa, secretarul Comitetului orașenesc pentru cultură și artă, este cît se poate de concludent:

— Nici un fel de stagiune. Între 30 iunie și 15 iulie teatrele își închid pe rînd stagiunea, ca să o redeschidă spre 1 octombrie. De altfel, sala Teatrului Național intră în reparații săptămînile acestea...

— Și situația aceasta vă satisface? E posibil ca o vară întreagă să nu i se ofere clujeanului nici un spectacol?

— Aveți dreptate. Pe cîte se vede, noi comiteul, și instituțiile artistice, am neglijat stagiunea estivală. Ne-am putea justifica prin aceea că nu avem teatre în aer liber, dar ar fi neros; asta nu înseamnă că nu putem oferi cîte un spectacol-două pe săptămînă și în sală. De altfel, pînă la ora actuală nici O.S.T.A. nu ne-a informat asupra turneelor care vor poposi la noi, așa că...

— Așa că, în Clujul verii 1966... va fi totală seceta artistică.

— Nu tocmai. Artiștii amatori vor fi cei care vor salva stagiunea estivală a orașului nostru: pe cele 6 scene în aer liber se vor prezenta în fiecare duminică programe de cîntece și dansuri. Ele vor fi susținute de cele mai bune echipe ale întreprinderilor clujene — cele de la atelierele «16 Februarie», de la «Tehnofrig», «Clujeana», «Carbochim», «Porțelanul». Organizăm de asemeni săptămînal simpoioane pe diverse teme de educație patriotică și științifică la Palatul culturii, în cluburile muncitorești...

— Despre stagiunea cinematografică ce ne puteți spune?

— E acceptabilă. Vom avea cam 8 premiere pe lună... Numai că programarea e uneori defectuoasă: se îngrămădesc într-o lună filmele de aventuri, în cealaltă comedile, urmează o lună cu filme «grave»... Oare D.R.D.C.F.-ul nu ar putea chibzui și proporționa mai bine repertoarele alcătuite pentru diferitele orașe din țară?

*

Oprim aici investigațiile noastre asupra felului în care a fost pregătită — și uneori insuficient pregătită — vara clujeanului. La ora actuală el este singur în măsură să verifice dacă promisiunile celor ce răspund de frumusețea verii clujene nu au rămas decît notate în carnetul gazetarului...

În ce ne privește, am fi bucuroși să aflăm că cel puțin acum, cînd sezonul estival e în toi, deficiențele pe care le-am semnalat se rezolvă...

Sanda FAUR
Fotografie de S. STEINER

timp, pentru ca sosirea atîtor ziare să nu pară suspectă, înființăm un birou de reclame. Du-te și comandă hîrtie de scrisori cu antet, ștampilă, tot ce trebuie». Ce căuta să afle Fräulein Doktor din ziare? Toate știrile, anunțurile referitoare la lucrări de construcție și de betonare, în ce direcție se îndreptau transporturile de materiale de construcție, cîți zidari au fost angajați și unde... Harta militară pe care spioana o luase cu ea preciza sectoarele deja fortificate. Într-o săptămînă biroul de reclame a dispărut, iar conducătorii Secției III B de la Berlin s-au declarat satisfăcuți.

Războiul a izbucnit și maiorul Nicolai, singurul care cunoștea numele spioanei, a pus-o în fruntea unei secții a serviciului de spionaj german.

Legenda «Fräulein Doktor» a început să ia proporții. S-au țesut aventuri fantastice în jurul acestei femei misterioase care, în lumea agenților secreți, avea nenumărate porecle. Francezii au numit-o Mademoiselle Docteur, englezii — The Blonde Lady, Frau Doktor Elisabeth, Mrs. Heinrichsen sau Bertha Heinrich.

Cîteva săptămîni după începerea ostilităților, agenții serviciilor secrete ale Antantei cunoșteau deja existența unei spioane germane care lucra în spatele frontului francez. Femeia cu păr blond deschis, cu ochi albaștri, vorbind la perfecție franceza și engleza, se mișca în voie de-a lungul frontului. Însă contraspionii lansați pe urmele ei nu numai că nu au reușit s-o prindă, dar nu au obținut nici măcar semnalmentele ei cît de cît exacte.

După unele versiuni, Fräulein Doktor plătea cu 2.000 de dolari pe lună pe cîteva din spionii ei cei mai pricepuți, dar în același timp trimitea la moarte sigură pe cei de care voia să se debaraseze. Pentru acest lucru avea mai multe metode. De pildă: agentul condamnat era însărcinat cu o misiune fictivă și extrem de periculoasă și trimis pe o rută cunoscută de adversari. Fräulein Doktor îi dădea agentului un cod sau un cifru despre care știa că fusese deja descifrat. Rezultatul este lesne de închipuit. Apoi, sperînd că în felul acesta reușise să distragă atenția contraspionajului inamic, trimitea în același loc un alt agent însărcinat, de această dată, cu o misiune reală.

„TANCURI? IMPOSIBIL!“

Într-o zi, printr-un agent care opera în Franța, Fräulein Doktor, care se înapoiaze în Germania și lucra atunci la un centru de spionaj, a primit cele dintîi informații despre tancuri. Agentul a semnalat chiar și sectorul de front unde noua armă va fi aruncată în bătălie. Informațiile au fost comunicate imediat colonelului von T., specialistul pentru problemele tehnice. Acesta a dat din umeri și nu s-a interesat de raport. Era convins că astfel de vehicule nu vor putea rula niciodată pe un cîmp de bătălie, brăzdat de gropi de obuze, tranșee și sîrmă ghimpată. Puțină vreme după aceea a sosit un al doilea rînd de informații, însoțite de fotografii și amănunte tehnice. La primirea acestora colonelul a spus pe scurt: «Din punct de vedere tehnic, posibil; practic — imposibil».

Primele tancuri, care în toamna anului 1916 au apărut pe frontul de pe Somme, nu erau încă perfect puse la punct, dar englezii au reușit totuși să spargă frontul german... Fräulein Doktor, după ce a făcut o criză de nervi, l-a convocat pe expert și, fără nici o altă ceremonie, i-a

întins un revolver. Colonelul s-a împușcat.

Deoarece există atîtea «candidate» la titlul de Fräulein Doktor, este greu de stabilit care din ele a jucat rolul principal în unul sau altul din episoadele relatate mai sus.

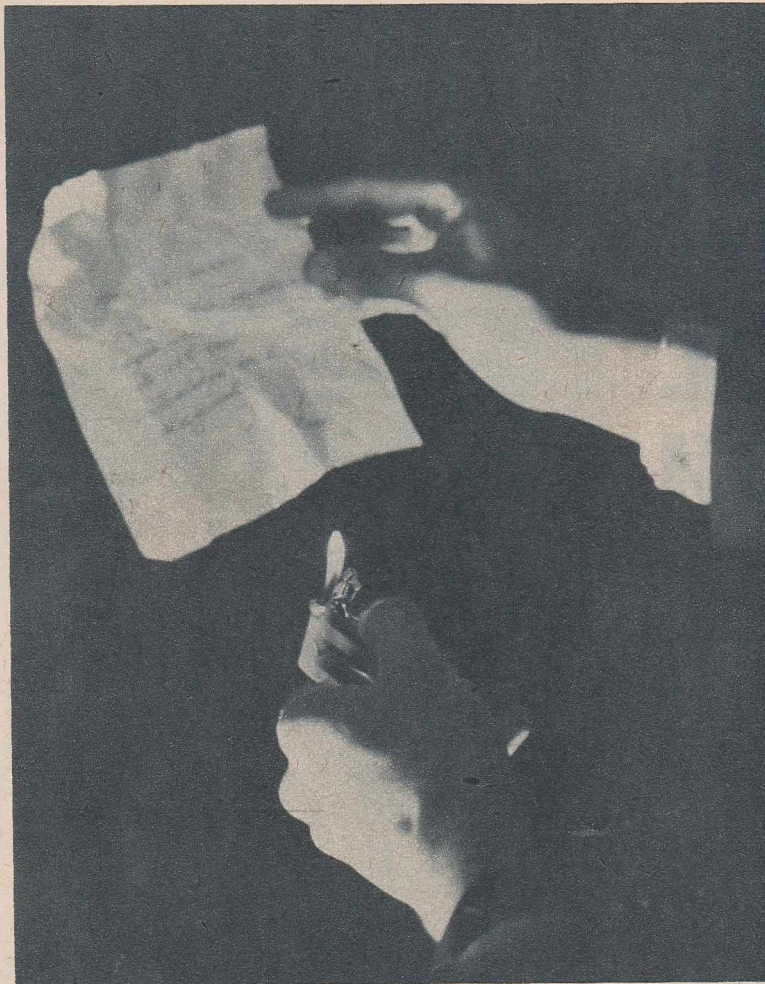
Majoritatea autorilor consideră că, după toate probabilitățile, Elisabeth Schragmüller a fost adevărata Fräulein Doktor. În anul 1934, cînd și-a publicat declarația, ea observa: «Nu încap în-doială că eu nu am fost în țări străine ca spioană, deci nu am fost eroina aventurilor pe care le-a trăit domnișoara Anna-Maria Lesser... Întîmplarea a făcut

— Informațiile dumitale, Fräulein — i-a spus generalul, după ce și-a revenit din surpriză — dovedesc o excepțională înțelegere a strategiei și tacticii militare.

La 9 octombrie 1914 Anversul a căzut. Domnișoara Schragmüller a fost scoasă din munca de cenzor și a dispărut fără urmă.

10, RUE PÉPINIÈRE

O casă din Anvers, pe Rue Pépinière nr. 10, prezentînd un dublu avantaj: o înfățișare banală și două ieșiri. Aici a

obișnuți, dar zeloși: copiii. Contraspionajul aliat avea nevoie de semnalmentele fiecărei persoane care intra în școală. Adulții nu puteau să se apropie de această misterioasă clădire; copiii însă au devenit urechile și mai ales ochii serviciului de spionaj aliat. Cîte o trăsătură mai deosebită a feței elevilor lui Fräulein Doktor, descrisă de copiii care vegheau, putea duce mai tîrziu la demascarea spionului respectiv.

Domnișoara Doktor avea metode proprii pentru «concediere», adică suprimarea spionilor compromiși, lași sau neprețepuți. Iată cazul spionului de origine olandeză van Kaabeck, care opera la Paris și care, după ce a făcut o serie de gafe, a sfîrșit prin a se îndrăgosti de o dansatoare «spaniolă». Aceasta era de fapt o spioană franceză care lucra pentru Biroul Doi. Într-o zi olandezul i-a prezentat dansatoarei doi agenți ai spionajului german. Aceștia, văzînd în imprudența colegului lor o încălcare a regu-

Una din metodele de transmitere a mesajelor secrete predată în școala de spionaj de la Anvers condusă de Fräulein Doktor. Sub acțiunea căldurii, mesajul scris cu cerneală simpatică devenea vizibil.

Rețeaua de spionaj condusă de Fräulein Doktor (mai exact: de una din agentele germane care au revendicat acest pseudonim) a aflat despre apropiata intrare în foc a unor mijloace de luptă necunoscute la acea vreme: tancurile.

ca timp de patru ani de zile eu să fiu singura femeie care a dirijat la statul-major un serviciu important...»

Să urmărim puțin cariera Elisabeth Schragmüller. După izbucnirea războiului, tîrnă studentă de la universitatea din Freiburg și-a părăsit studiile și, după multe insistențe, a reușit să intre la cenzura civilă de la Bruxelles, în Belgia ocupată de germani. Această muncă însă nu-i plăcea. Într-o zi, culegînd informații foarte interesante din sutele de scrisori pe care le controla, a făcut un raport pe care l-a trimis direct generalului von Beseler, comandantul corpului de armată care asedia pe atunci fortăreața de la Anvers. După cîteva săptămîni, generalul l-a chemat la sine pe căpitanul Refer, care făcea parte din statul său major.

— Cine este acest locotenent Schragmüller? — l-a întrebant generalul. Am primit de la el niște informații, și tot ce spune este riguros exact.

Căpitanul nu-l cunoștea pe Schragmüller. Cînd, după cîteva zile, «locotenentul» s-a prezentat la cancelaria lui von Beseler, generalul și aghiotanții săi nu și-au putut ascunde uimirea. În fața lor stătea o femeie blondă, slăbuță, cu o privire ascuțită și pătrunzătoare.

instalat Fräulein Doktor o școală de spionaj. Era nevoie de îndrăzneală pentru a plasa această școală într-un oraș ca Anvers, care clocotea de ura belgienilor împotriva ocupanților. Elevii soseau în automobile închise, la poarta din dos. În casă erau primiți de «șefă», care îi conducea pe rînd în camerele-celule. Ușile acestor încăperi nu se deschideau decît din exterior, atunci cînd se aducea mîncarea. Pe ușă, o etichetă cu denumirea sub care elevul era cunoscut în școală. În primele zile «doctorița» observa din afară unele trăsături de caracter ale elevilor. În primul rînd, aptitudinea lor de a suporta singurătatea... Programul școlii, manualele au fost redactate de ea însăși. În celelalte școli germane de spionaj elevii purtau măști în timpul lecțiilor în comun. Fräulein Doktor i-a izolat complet pe elevi în celule, desființînd sistemele studiilor în comun. Profesorii veneau în fiecare celulă pentru a preda «lecțiile» cuprinse în program. Pregătirea dura 10-15 săptămîni.

În Belgia ocupată acțiunea însă și serviciul de contraspionaj al aliaților. Dar acestui serviciu secret imobilul cu două ieșiri nu i-a rămas străin. Pentru a ține sub observație casa din Rue Pépinière nr. 10, el a folosit niște observatori ne-

lilor învățate la școala Domnișoarei Doktor, au anunțat-o imediat. O săptămînă mai tîrziu, în zorii zilei, un polițist francez a descoperit într-o străduță corpul unui bărbat fără hîrtii de identitate, avînd solid împlîntat între umeri un cuțit. Era olandezul care urma să fie arestat în aceeași zi. Cuțitul purta marca «Solingen»...

Războiul se apropia de sfîrșit; centrul de spionaj de la Anvers își pierdea cea mai mare parte a efectivului din cauza forțelor concentrate ale contraspionajului Antantei. (Se pare însă că sistemul «Fräulein Doktor» a fost studiat și preluat, în parte și de alte țări, de pildă de S.U.A., pentru școlile de informație create în cursul celui de-al doilea război mondial.)

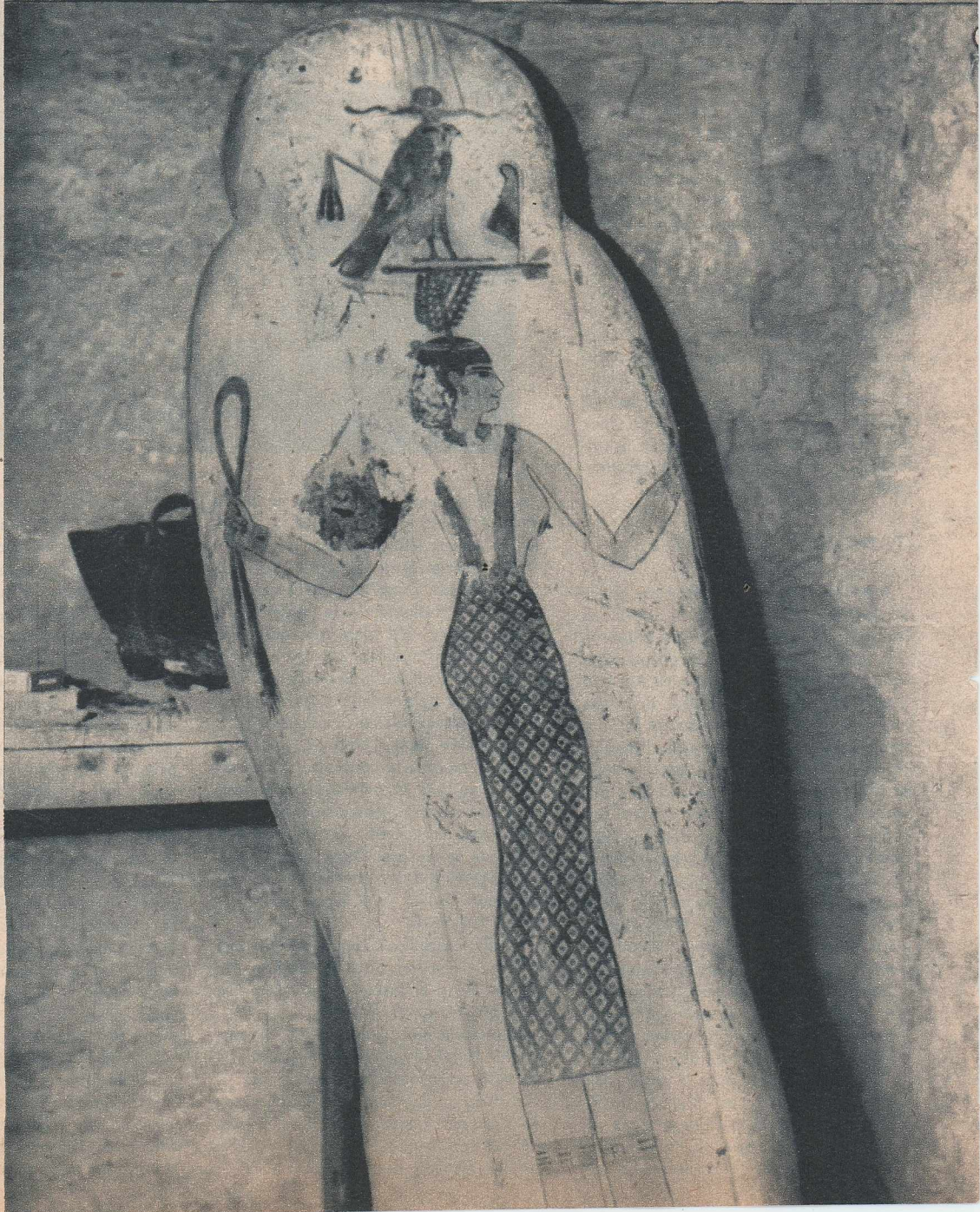
La eliberarea Belgiei, în 1918, patrioții belgieni s-au grăbit să percheziționeze toate casele pe care nemții le foloseau pentru poliția lor sau serviciile lor de spionaj. Au făcut o «vizită» și casei din Rue Pépinière nr. 10, de la Anvers. Fräulein Doktor, împreună cu personalul școlii, trecuse însă de mult Rinul, pierzîndu-se în negura anonimatului...

DIN TIMPUL LUI RAMSES AL II-lea

La 30 kilometri nord de Cairo, la Hesn el Arab, un sat în apropierea localității Matarieh, a fost descoperit un templu necunoscut al lui Ramses al II-lea.

Numeroasele temple și palate ridicate pe aproape întreg cuprinsul vastului său imperiu de către acest faraon din dinastia a XIX-a (1292-1225 î.e.n.) a Regatului nou vădesc ambiția lui de a pune în umbră tot ce se construise până la el. Niciodată până atunci coloadele, statuile de piatră monolită reprezentându-i pe faraoni nu atinseseră asemenea proporții colosale, niciodată încă templele nu ajunseseră la o asemenea monumentalitate înfricoșătoare, menită să sublinieze puterea absolută, de origine divină, a faraonului, nimicnicia în fața ei a omului de rând. E de ajuns să amintim statuia colosală a lui Ramses II ce străjuia templul său funerar «Ramesseum» — cea mai mare statuie monolită cunoscută, cântărind 1 000 tone — sau templul cioplit în stîncă de la Abu Simbel, una dintre cele mai de seamă realizări ale artei Egiptului antic, cu cele patru statui de cîte 20 metri înălțime, înfățișîndu-l pe același Ramses II șezînd.

Recenta descoperire a unui nou templu construit de Ramses II a fost făcută de arheologul Ibrahim Mohamed Ibrahim din R.A.U., după trei ani de săpături. Înainte de a ajunge la templu, el a dezgropat trei galerii false, cu inscripții purtînd numele lui Ramses IX —

din drepturile telespectatorului

Deschizi aparatul de radio, auzi că a început «Roza vinturilor» sau se termină «Cota apelor Dunării» și știi exact cât e ceasul. Emisiunile, minuțios cronometrate în momentul înregistrării pe bandă, se înscriu cu o rigoare aproape matematică în timpul care le-a fost alocat.

Pentru că televiziunea are un număr mult mai mare de emisiuni în direct, nu i se poate pretinde o punctualitate identică. Este de așteptat ca, uneori, să se producă mici devansări sau întâzieri în raport cu ceea ce ar fi trebuit să fie. Dar «uneori» nu înseamnă de câteva ori pe seară. Practic, în unele seri, orice coincidență între programul anunțat și cel real tinde să devină tot mai întâmplătoare. Emisiunile se dilată sau se contractă după criterii misterioase și, se pare, de neprevăzut în momentul alcătuirii orarului unei seri. Din păcate, fenomenul nu este tratat ca o anomalie de cei care ar fi în măsură să-l combată. Dovada: nu se cer niciodată scuze telespectatorului pentru derogările de la program. Fapt pentru care acesta are dreptul să fie nemulțumit și să considere că nu este respectat așa cum s-ar cuveni.

De când «pauza» nu mai este un gol absolut, ci o succesiune de imagini odihnitoare pentru ochi și spirit, la televiziune se apreciază probabil că poate fi oferită în cantități nelimitate. Desigur că telespectatorul nu are pretenții absurde. El înțelege, de pildă, că jurnalul de noapte începe uneori cu întârziere, deoarece nu s-a terminat montajul unor secvențe de actualitate filmate în cursul după-amiezii, undeva în țară și este în orice caz recunoscător televiziunii pentru că i le prezintă cu atîtă operativitate. Ceea ce nu înțelege însă este hiatusul de 10 minute dintre o emisiune pentru copii și cea ce îi urmează. Dacă motive de ordin tehnic necunoscute nouă fac dificilă eliminarea rapidă a tuturor spațiilor albe, cel puțin să se găsească formule spre a le face mai acceptabile. Regizorul de serviciu ar trebui să aibă la îndemână filme de scurt metraj (desene animate, documentare, varietăți pe peliculă) pentru a mobila rapid intervalele de timp neacoperite de program. Și, mai ales, telespectatorul să fie prevenit că intervine o modificare (de pildă, prelungirea duratei unei transmisiuni din sală) și să fie rugat să o accepte.

Respectul datorat telespectatorului are și alte cerințe. O ziaristă care a petrecut mai multă vreme la Paris a fost frapată de faptul că la televiziunea franceză nici un text (sau aproape nici unul) nu este citit. Fac excepție doar două-trei știri din jurnalul de noapte, prea tîrziu sosite la redacție pentru a fi cunoscute de prezentatorul emisiunii. S-a interesat cum se poate obține o asemenea performanță. Răspunsul a fost aproximativ următorul: prezentatorii emisiunilor sînt obișnuiți să vorbească liber. Cît despre crainicii care expun fără greșală programul pe a doua zi sau alt text literalmente învățat pe dinafară — televiziunea franceză consideră că aceasta este obligația lor profesională cea mai elementară, fiind de fapt singurul lucru care li se cere. Se pornește de la ideea că telespectatorul nu deschide aparatul pentru a vedea pe cineva care îi citește. El știe să citească și singur. Hîrtia poate exista undeva pe aproape, pentru a salva situația în cazul unui lapsus, dar ea nu are voie să se interpună între cel ce vorbește și cel ce ascultă.

Pe noi, însă, televiziunea ne-a obișnuit să privim cum ni se citește pînă și titlul emisiunii care va începe peste câteva secunde. Se poate și altfel. Ne-a demonstrat-o, de cîteva ori, Ioana Măgură, prezentînd «Avan-premiera». În timp ce rulează un film documentar nu ne interesează dacă prezentatorul invizibil citește textul sau îl știe pe de rost. Totul este să ne dea impresia vorbirii libere. Atunci, însă, cînd pe ecran apare chipul lui, așteptăm să se uite spre noi și să ne spună curgător și cu convingere ceea ce are de spus.

Alt aspect privește în egală măsură respectul față de telespectator și pe cel față de autori. Cine sînt realizatorii filmelor din care e alcătuită teleenciclopedia sau, cel puțin, de ce proveniență sînt ele? Cînd ni se spune că «vom vedea o comedie de televiziune produsă recent cu Chico și Grocho» nu sîntem obligați să știm că e vorba de un film american cu doi dintre «Frații Marx». Teleglobul e și el, de multe ori, anonim și orfan. Se prezintă, citeodată, versuri sau proză de autori străini fără să se precizeze cine le-a tradus în românește. Se întâmplă să se omită pînă și numele realizatorilor unor emisiuni proprii ale televiziunii. E o atitudine care denotă o anumită desconsiderare a muncii de creație și totodată a dreptului telespectatorului la o informare completă.

Felicia ANTIP

un strănepot al lui Ramses II — lucru obișnuit în arhitectura religioasă a Egiptului antic.

Pe pereții templului se află picturi, înfățișînd-o pe frumoasa Nefertari, cea de-a doua soție a lui Ramses II. Desenele care împodobesc atît pereții și galeriile templului, cît și statuile găsite aici, și-au păstrat toată strălucirea culorilor, în ciuda celor mai bine de trei milenii care au trecut peste ele.

O altă recentă descoperire arheologică realizată în R.A.U. se referă la o perioadă istorică și mai îndepărtată. Este vorba de un cimitir subteran săpat în stîncă, datînd din timpul celei de-a V-a dinastii a Regatului vechi, între anii 2500 și 2340 î.e.n. Ceea ce îi conferă un interes deosebit este tocmai epoca în care a fost construit. Căci a V-a dinastie a urmat perioadei ridicării marilor piramide a căror construcție pusese un jug greu pe economia țării, stîrnind nemulțumirea populației și chiar a nobilimii. Asistăm acum la o diminuare a puterii absolute a faraonilor și, paralel, la creșterea rolului nobilimii și al persoanelor oficiale de la curte. Grupul de morminte descoperit de către egiptologul Ahmed Moussa lingă Sakkarah — una dintre cele mai însemnate așezări ale Egiptului antic, dominate de piramida în trepte a faraonului Zoser, datînd din dinastia a III-a — aparține unor asemenea «oameni noi» și demonstrează că o serie de ritualuri, printre care și cele funerare, încetează atunci să mai fie un privilegiu exclusiv al faraonului.

Primul mormînt dezgropat aparține unui om care îndeplinea la curtea faraonului funcția de crescător de vite și măcelar. Pereții încăperii sînt decorați cu scene de o mare valoare de document istoric, legate de ocupa-

1 Sarcofagele bijutierului și crescătorului de vite sînt scoase din mormintele recent descoperite la Sakkarah.

2 Sarcofag din cimitirul de lingă Sakkarah, pe care este reprezentată zeița Isis. Culoarele sînt atît de vii — se spune — încît desenul pare să fi fost abia terminat.

3 Capul unei statui a lui Ramses II, în templul de la Hesn el Arab.

ția acestuia, precum și cu inscripții descriînd rețete culinare și cuprinzînd lista ierburilor pe care el le folosea pentru a menține carnea proaspătă.

O ușă în peretele estic duce spre un alt mormînt al cărui proprietar era un bijutier al curții. Arheologii au găsit aici statui și coroane. Desenele de pe pereții mormîntului îl reprezintă pe bijutier și pe soția lui. În sarcofagul său mumiă soției bijutierului era înfășurată în benzi din material foarte fin, brodate cu mărgelile colorate.

Dedesubtul mormintelor a fost descoperită o galerie a cărei lungime a fost apreciată la aproximativ 400 de metri. În porțiunea deja cercetată fuseseră găsite 50 de mumi, cu și fără sarcofag. S-a presupus astfel că în întregul grup de morminte ar putea exista pînă la 2 000 de mumi.

S-a apreciat că ambele descoperiri, atît cea a templului lui Ramses II cît și cea a grupului de morminte de la Sakkarah, vor furniza date extrem de prețioase istoricilor și arheologilor preocupați de istoria și cultura Egiptului vechi.

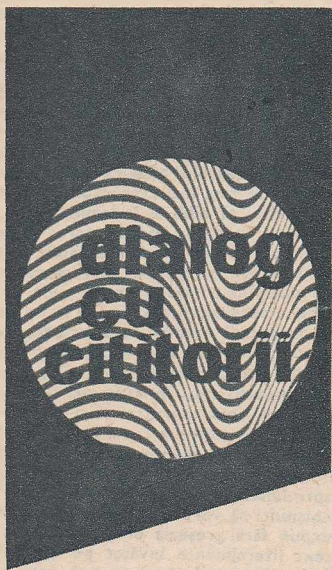
D. ȘTEFAN

Mișcare în relief

PE TEME SPORTIVE. În sala Asociației artiștilor fotografi din Republica Socialistă România s-a deschis expoziția de fotografii a unuia dintre cei mai vechi fotoreporteri de sport din țara noastră, ION MIHĂICĂ. Reproducem câteva din cele 60 de fotografii expuse.

...și, 1-2-3!

câteva completări utile

Pe marginea articolului «Primăvara pe muntele Cozia» din ciclul nostru «La drum!» (nr. 23 din 4 iunie), tov. Moyrer Dieter din Sighișoara ne trimite câteva completări pe care socotim că e util a le comunica amatorilor de turism în regiunea descrisă de colaboratorul nostru, Gh. Epuran.

1) În ultima vreme, drumurile principale din masiv au căpătat marcaje turistice. Aceste marcaje, nemenționate în articolul din «Flacăra» sînt:

a) bandă albastră: halta Călimănești Băi — Cătunul Păușa — Troița — Mănăstirea Stinișoara — Virful Cozia — (Ciuha Neamțului);

b) bandă roșie: halta Mănăstirea Turnu — Mănăstirea Turnu — Troița — Stina din Turneanu — Virful Cozia (Ciuha Neamțului);

c) punct roșu: Casa Cozia (de lângă Virful Cozia) — stația Lotru.

2) Distanța de la halta C.F.R. Călimănești Băi pînă la Mănăstirea Turnu este de 6—7 km (nu de 2 km cum s-a menționat). Nu este însă necesar să se parcurgă acest drum pe jos, deoarece trenurile personale opresc și la halta C.F.R. Mănăstirea Turnu.

3) Afirmatia autorului în ce privește posibilitățile de cazare la

Mănăstirea Turnu poate fi întărită și completată cu informațiile că în dormitoare de aci (cu cite două și mai multe paturi) domnește o curățenie exemplară și că plata cazării pentru o persoană este de 5 lei pe noapte. Din păcate, însă, nu există posibilități de aprovizionare cu alimente, așa că turiștii sînt sfătuiți să vină cu provizii suficiente în sacii lor. Mulțumim pentru completările de mai sus.

mai multă atenție festivalurilor de muzică ușoară

Pe un ton foarte sever, tov. Vasile Anghelescu din Medgidia ne critică pentru lipsa de atenție pe care «Flacăra» o manifestă față de festivalurile internaționale de muzică ușoară. De asemenea, corespondentul nostru ne reproșează și faptul că nu publicăm nici fotografiile de la marile concursuri de frumusețe. Sîntem de acord cu criticile formulate și vom lua măsuri în consecință.

În același timp tov. Anghelescu ne arată că nu este de acord cu atitudinea critică pe care o adoptăm față de unele

producții cinematografice de scăzut nivel artistic — cum au fost filmele «Femeia necunoscută», «Muncile lui Hercule» ș.a. Desigur că noi nu putem împiedica pe nimeni să aibă propriile sale păreri și să vizioneze cu plăcere și asemenea filme; dar rolul nostru de publicație ce dorește sincer să-și îndrume cititorii în înțelegerea justă a fenomenului artistic și în aprecierea cit mai exactă a unor producții de artă este acela de a spune adevărului pe nume și de a arăta scăderile sau defectele lor, indiferent dacă ele plac unui număr mai mic sau mai mare de spectatori.

„varia“

Un cititor din Ploiești care seamănă doar cu inițialele F.C. ne comunică impresiile sale plăcute despre o serie de anchete, articole și coperte publicate și ne cere mai mult spațiu pentru rubrica de sport. (Amintim faptul că, totuși, în ultimele noastre numere sportul s-a bucurat de mai mare atenție ca de obicei.) În continuare, corespondentul ne critică pentru calitatea scăzută a unor reclame și ne cere să culegem textele cu literă mai mare (sîntem de acord și cu aceste observații — dar dacă în ce privește publicitatea există într-adevăr posibilități să se îmbunătățească lucrurile, în ce privește litera, nu putem face prea multe, ea fiind în funcție de numărul limitat al paginilor de care dispunem și în care vrem să publicăm cit mai multe).

Și la urmă o propunere: sub titlul «Varia» să se grupeze, în una sau două pagini de revistă, rubricile de umor, sport, curiozități etc. De fapt, noi avem o asemenea grupare — cea care apare de obicei în paginile 20-21, fără a avea însă și un titlu comun. Reținem propunerea.

în câteva rînduri

Liliana Catramadă — Iași. Pregătim un material mai amplu despre tendințe și vedete în muzică ușoară contemporană. Cit privește «necazul» privitor la emisiunea radiofonică «De toate pentru toți», am comunicat sesizarea dv. Radioteleviziunii și așteptăm răspunsul cuvenit.

Cornel Theodorescu — Timișoara. În cadrul fișierului filmografic pe care-l introducăm în revistă, își va găsi loc și actorul Richard Widmark.

Aurelia Bașno — Brăila. Doriți să vedeți fotografia lui Alain Delon pe copertă? Va apărea într-un viitor apropiat. Cîntăreții la care vă referiți vor fi probabil incluși în documentarul despre tendințe și vedete în muzica ușoară contemporană.

Gh. P. Ceaușu — Tr. Severin. Sesizarea dv. pare interesantă, dar lipsa unor date certe o face inefficientă. Pentru a da curs sesizării ne sînt necesare fapte concrete. De asemenea, numele și adresa dv. complete.

Ioana Moandă — Caracal. Ne-au mișcat mult versurile dv. închinat marelui sculptor român Brâncuși. Vă mulțumim pentru ele, cit și pentru salutul adresat muncitorilor de pe santierul hidrocentralei de pe Argeș.

Sophia Andreescu — Bușteni. Din păcate pentru dv. nu există școli medii în care să puteți învăța meșteșugul teatral. Aveți răbdare, continuați școala și, cînd va veni momentul, prezentați-vă pentru examenul de admitere la Institutul de artă teatrală și cinematografică «L. Caragiale».

S.O. — Constanța, Andrei Sîdac — Suceava. În cadrul unei scurte rubrici de fișier cinematografic și actorii dv. favoriți își vor găsi locul.

Valeriu Pogonschi — Oradea, N.C. — Dorohoi, Veronica Stelu — Lipova. Întrebările dv. necesită răspunsuri prin scrisoare, vă rugăm a ne comunica numele și adresa dv. complete.

Viviana Neculăș — Sibiu. Nădăjduim că citind numărul 23 al revistei v-ați convins că nu am abandonat rubrica «La drum». Ea va fi prezentă în revistă pe toată durata sezonului turistic. Sugestiile pe care ni le dați sînt interesante și vor fi examinate, iar aprecierile la adresa revistei ne măgulesc.

despre circ și altele...

Tovarășul Costin Orel din Brăila ne dă, printre altele, în scrisoarea sa, două sugestii:

1) Să renunțăm la umor, întrucît există o revistă specială de satiră și umor.

2) Să redactăm în schimb o rubrică de circ.

Nu putem renunța la umor pe considerentul că sînt și alte publicații care se ocupă de genul respectiv. După acest criteriu ar trebui să abandonăm și rubrica de film (pentru că există revista «Cinema») și materialele de știință și tehnică (pentru că există revista «Știință și tehnică») și notele de călătorie din alte țări (pentru că apar și în «Lumea») etc. În ce privește propunerea de a face o rubrică de circ, nu credem că ar fi utilă, neexistînd destul material faptic pentru o permanență într-o revistă săptămînală. Cînd se ivește însă prilejul — așa cum s-a întîmplat în nr. 22 pag. 20, unde am publicat materialul «Arena cailor» — înfățișăm unele aspecte din viața circului și a celor ce i se dedică.

cititorii către cititori

Următorii cititori doresc să corespundă: Cornelia Vasiliu, contabilă, 22 ani, Tulcea, str. Traian 25; teme diverse, ilustrate; Betty Schopp, funcționară, Petroșeni, cartier Constructorul, bl. C, sc. II, ap. 4; muzică, literatură, cinema, ilustrate; Mary Hîncu, elevă, Sibiu, str. Gusteritei 1; cinema, muzică ușoară, ilustrate; Sandu Vasile, instalator, Bacău, str. Nufărului 40, bl. 1, et. I, cam. 6; ilustrate; Ion Rotaru, electrician, Tr. Severin, calea Tg. Jiu 25; ilustrate; Veniamin Iordan, preot, 26 ani, com. Negriștea, raion Focșani; teme diverse, muzică, literatură, ilustrate; Cezara Marica Codreanu, elevă, 17 ani, com. Negriștea, raion Focșani; muzică, cinema, literatură, ilustrate; Decabal Mironescu, inginer, com. Negriștea, raion Focșani; pictură, literatură; Sanda Tîșmonariu, elevă, com. Văliug 49, Reșița; ilustrate; Antonela Corina Apostoliu, elevă, 17 ani, Pitești, str. Prundu Mic 33 A; teme diverse; Gheorghe Stroescu, maistru, com. Săvarna de Jos, raion Tr. Severin; teme diverse, muzică, ilustrate; Jeanne Geraldine Ștefănescu, elevă, Buzău, str. Dorobanți 57; ilustrate; Ion Matei, profesor, sat Curtiușu Mare, comuna Valea Chioarului, raion Șomcuta Mare; matematică, fizică, ilustrate; Anda Gabriela Danilov, elevă, Dorohoi, str. Repu-

Balerinii gazonului

blicii 51: cinema, muzică, ilustrate; Anghel Ștefan, lăcătuș, Sibiu, str. Dr. Stîncă 3: ilustrate; Nicolae Mitu, elev, 17 ani, Curtea de Argeș, str. Bușaga 38, cartier Capul Dealului: ilustrate; Lucia Laetitia Iliescu, elevă, 17 ani, București, raion 16 Februarie, strada Pinului 20: teme diverse; Ion Cadar, elev, 19 ani, Petroșeni, str. Republicii 5: ilustrate; Venera Pia Vancea, funcționară, Buzău, str. Penteleu 39: literatură, cinema, ilustrate; Natalia Seceanu, textilistă, 22 ani, Focșani, str. Căprioarei 8: ilustrate; Vasile Tănăsiță, tîmplar, 23 ani, Iași, str. Bahlui 16: sport, ilustrate; Dumitru Radu, tîmplar, București, șos. Pipera 50: teme diverse, cinema, ilustrate; Florian Bișa, instalator, comuna Bujoru, raion Zimnicea: cinema, ilustrate; Eugenia Vișescu, asistent radiolog, București, str. Vigoniei 4, bl. 9, sc. H. et. 3, ap. 239, raion N. Bălcescu: literatură, cinema, muzică ușoară, ilustrate.

atențiune, SUCEAVA!

Ce părere aveți despre revista „Flacăra”?
Ce vă place?
Ce nu vă place?
Ce ați vrea să găsiți în paginile ei?

Vă rugăm să ne comunicați direct răspunsurile la aceste întrebări, participând la **CONSFĂTUIREA CU CITITORII** care va avea loc marți 5 Iulie, orele 17, în sala U.R.C.M. (Uniunea regională a cooperativelor meșteșugărești) din Suceava, str. C. A. Rosetti 2. Consfătuirea va fi urmată de un program artistic.

un pionier al aviației

«Vreau să aflu câteva date mai importante din viața aviatorului francez Jean Mermoz».

Victor CRISTEA — Mangalia

Răspunde OVIDIU IONESCU — publicist.

Jean Mermoz este fără îndoială una din figurile proeminente ale aviației mondiale. S-a născut în anul 1901, iar primele noțiuni de zbor le-a primit cu ocazia satisfacerii serviciului militar, în cadrul unei escadrile de vânătoare. După trecerea sa în rezervă, el caută de lucru în aviația civilă și reușește să fie angajat, în 1924, la prima companie franceză de aviație.

Astfel își începe cariera sa de pilot de linie, într-o perioadă cînd fiecare zbor însemna un act de bravură.

În 1926 în zbor pe ruta Toulouse — Casablanca — Dakar, aterizează în plin deșert din cauza unei furtuni de nisip. Rezistă eroic timp de câteva zile, lipsit de hrană și apă, consumînd în ultimă instanță apa acidulată și aproape fiartă din radiatorul avionului său. Reușește să supravietuiască și este salvat.

La 10 octombrie 1927 realizează prima legătură fără escală a curierului aerian între Toulouse și Dakar.

În anul următor este detașat în Brazilia în cadrul companiei «Aeropostale», unde, împreună cu bunii săi prieteni și colegi de zbor Antoine de Saint Exupéry, Guillaumet, Vanier, Delanuy și Roig înscrisu adevărate pagini de eroism pe rutele aeriene comerciale, peste culmile

vesnic inzapezite din masivul Anzilor Cordilieri. În timpul unui asemenea zbor, Mermoz este considerat dispărut. Dar după două zile reapare, aducînd la destinație curierul. Împreună cu mecanicul său Colletot reușește să repare o conductă spartă la motor, folosînd în acest scop bucăți din combinezonul de zbor și decolînd apoi de pe o pantă înzăpezită.

În bătălia ce se ducea pentru traversarea regulată în zbor a Atlanticului de sud, cîntea de a realiza primul zbor comercial pe această rută îi revine lui Mermoz. La 12 mai 1930, la bordul unui hidroavion de tip «Latécoere-28» echipat cu un motor Hispano-Suiza de 650 CP, el decolează de la Saint-Louis (pe rîul Senegal) și amerizează la Natal (Brazilia) după 12 ore și 15 minute.

Numit între timp inspector general pe liniile companiei «Air France», Mermoz continuă să zboare pe aceeași rută a Atlanticului de sud, al cărei pionier indiscutabil a fost și pe care continuă să o consolideze cu experiența și pregătirea sa. Tot pe această rută dispărea la 7 decembrie 1936 împreună cu întregul echipaj, în timpul unui zbor regulat. Ultimul mesaj primit prin radio de la bordul hidroavionului «Croix de Sud» nu era decît o laconică comunicare: «Am tăiat contactul motorului...» după care se indica poziția hidroavionului în acel moment... 11.08 grade latitudine nordică, 22.40 grade longitudine vestică.

Astfel, a murit acest pasionat al zborului care scrisese în cartea sa «Zborurile mele»: «M-am întrebat întotdeauna cum de s-ar putea trăi fără entuziasm, fără pasiune»...

la peste 80 de ani . . .

«Care este contribuția compozitorului Dimitrie Cuclin la îmbogățirea patrimoniului muzicii noastre?»

Ștefan TEODOR — Buzău

Răspunde PETRE CODREANU — muzicolog.

În 1913 s-a decernat, pentru prima oară, Premiul de compoziție «George Enescu», primul premiat fiind Dimitrie Cuclin, pentru compoziția **Scherzo pentru orchestră**.

Avea pe atunci 28 de ani, își terminase studiile de vioară și compoziție în țară (cu Kiriac, Castaldi, Klensk și Dimitrescu) și era de 5 ani la Paris, unde își perfecționa arta cu Vincent d'Indy («maestrul secolului») și Widor la Schola Cantorum. Activitatea sa creatoare avea să mai fie încununată cu importante distincții — Premiul Academiei Române în 1923, Premiul Național de compoziție în 1939, Premiul de stat în 1955. Personalitate plurivalentă, Cuclin a investigat cu pătrundere orizonturile artei sale. În al său **Tratat de estetică muzicală** (1933), dintr-o ivală și un valoros **Tratat de forme muzicale** (1934), a cărui reeditare este planificată la Editura muzicală. Eminent profesor, Cuclin a educat generații de muzicieni la Conservatorul

din București, ca și la City Conservatory of Music și la Brooklyn College of Music din New York. Totodată poet, Cuclin este traducătorul lui Eminescu în limba engleză. Prolificitatea personalității sale s-a manifestat cu deosebire pe tărîmul creației muzicale. Simfonist de larg suflu, Cuclin a compus 17 simfonii, articulate în forme de o soliditate clasică, al căror limbaj se înscrie pe linia marilor tradiții clasice și romantice. Un număr impozant de lucrări vocale și instrumentale, în toate genurile și în toate formele, vădește preocuparea muzicianului de a-și construi un univers sonor personal, întrucîtva singular în peisajul muzicii românești; muzica lui Cuclin se reține de la revărsări de sentiment și de la tumultuoase confesiuni. Un parfum aparte degajă acele piese în care baza inтонаțională are un caracter modal de esență folclorică. Din păcate, fenomenul estetic și creator Cuclin nu este cunoscut și studiat în măsura interesului pe care îl suscită (excepție făcînd executarea sporadică, în concert sau la radio, a cîtorva lucrări, precum și un volum monografic al lui Vasile Tomescu, apărut acum 10 ani). Contribuția lui Cuclin, îmbogățită și as-tăzi cu tenacitate și vigoare, la peste 80 de ani, este meritorie și valorificarea ei se impune.

o dată într-un secol

«E adevărat că agava înflorește o dată la 100 de ani?»

Maria COANDĂ — București

Răspunde ANDREEA DĂNESCU — cercetător științific la Grădina botanică — București.

Agavele — impropriu numite uneori și aloë — sînt cunoscute la noi ca plante decorative de apartament, amplasate mai cu seamă în holuri și în alte locuri spațioase. Elementul care le conferă valoare ornamentală îl constituie frunzele, mai mult sau mai puțin cărnoase, garnisite cu spine pe marginile laterale și la vîrf. Lățimea frunzelor este de aproxi-

mativ 20 de cm, iar lungimea lor ajunge pînă la 2 m.

Se cunosc circa 300 de specii de agave originare din regiunea care se întinde din centrul S.U.A. pînă în partea nordică a Americii de Sud.

Prima plantă de agave a înflorit în Europa la Pisa în anul 1583, producînd o înfloreșcență de circa 7 m înălțime.

Agavele se pot împărți în două mari grupe: a celor care înfloreșc de mai multe ori în cursul vieții sau chiar în fiecare an și a celor care necesită pînă la o sută de ani pentru a ajunge la înflorire, după care mor.

Din prima categorie face parte și specia **Agave baxteri**. Un exemplar poate fi văzut și în serele Grădinii bota-

nice din București, unde înflorește la sfîrșitul fiecărei ierni.

Din grupa celor care înfloreșc o singură dată în viață, cea mai cunoscută este **Agave americana**, aclimatizată în regiunile tropicale și subtropicale. Varietatea «marginată» a acestei specii este deosebit de frumoasă, avînd frunze verzi cu o dungă la marginea lor de culoare galbenă sau alb-gălbuie. Cînd înfloreșc, aceste agave emit o tîjă lungă pornind din centrul plantei, ce poate atinge 8-12 m și care se ramifică la partea superioară în formă de candelabru, purtînd un număr mare de flori de culoare verde-gălbuie.

În patria sa de baștină, **Agave americana** înflorește începînd de la vîrsta de 15-25 de ani. Cultivată — în funcție de condițiile de temperatură și volumul de pămînt din hîrdău — ea poate înflori în jurul vîrstei de 40-55 ani.

pe scurt

Eliza Verșescu, București. Ateneul Republicii Socialiste România a fost construit între anii 1886 și 1888. Inițiativa ridicării acestui edificiu a revenit unui grup de intelectuali patrioți în frunte cu naturalistul Constantin Esarcu (1836-1898), profesor la Universitatea din București și membru corespondent al Academiei Române. Fondurile necesare construcției au fost adunate prin subscripție publică sub lozincă foarte populară în anii aceia: «Dați un leu pentru Ateneu». Proiectul construcției aparține arhitectului francez A. Galleron, care a trebuit să-și elaboreze planurile țînd seamă de existența unei fundații circulare create pentru un circ ce urma să se ridice pe același teren. Ateneul are aspectul unui templu ionic cu șase coloane frontale și două laterale. Construcția este dominată de o mare cupolă. Interiorul cuprinde o mare sală de concerte de formă circulară în care se pătrunde dintr-un vestibul circular în jurul căruia se află un inel format din 12 coloane — prin patru scări largi de marmură, răsucite fiecare în jurul unui pilon. În sala Ateneului au interpretat, în cele aproape opt decenii de existență a acestei instituții, unii dintre cei mai mari virtuozii ai muzicii instrumentale și vocale din lume, dirijori și actori celebri. Tot în monumentală clădire din Piața Republicii și-au expus pînzele cei mai mari pictori ai țării noastre. Zidurile octogonalei clădiri au răsunat de nenumărate ori de vocile numeroșilor noștri cântărituri care au făcut aci expuneri rămase celebre, în cele mai diferite sectoare de activitate cultural-științifică, au participat la simpoioane etc. Tot la Ateneu s-au ținut și Congre-sele al VI-lea și al VII-lea al P.C.R. În prezent Ateneul este sediul Filarmonicii de stat «George Enescu» și continuă să servească drept sală de concerte, conferințe etc.

Cristian Repede, București. Fotbalistul Vasile Suclu (născut la 21 octombrie 1942) este originar din comuna Sopor (reg. Cluj) și a debutat la echipa «Arieșul» din Turda. A jucat ca portar al echipei noastre de juniori în cadrul turneului U.E.F.A. din anul 1962, apoi a făcut parte din formația «Viitorul», după încetarea activității căreia a trecut la «Steaua», unde joacă și în prezent. A fost de mai multe ori portar al echipelor naționale de juniori și tineret. Are 1,78 m înălțime și 70 kg greutate.

Anca Pîrlog, Calafat. 1) Majoritatea actorilor pe care-i amintiți au fost prezenți pe copertele noastre; aceasta nu exclude însă posibilitatea de a le mai publica încă o dată fotografiile, pe măsură ce creațiile lor artistice vor justifica aceasta. 2) Ovidiu a trăit în exilul de la Tomis 9 ani (din anul 8 e.n., pînă la moartea sa, în anul 17). În timpul acesta el a continuat, desigur, să scrie. În mod cert «Tristețe» și «Ponticele» au fost create în această perioadă. Aceste opere ale lui Ovidiu au formă de scrisori adresate rudelor și prietenilor din Roma, prin ele poetul exprimîndu-și sentimentele de tristețe, singurătate și dor. Pentru noi ele sînt de o deosebită însemnătate și datorită faptului că poetul a inclus în versurile sale o serie de informații unice privitoare la viața locuitorilor de pe tărîmul Mării Negre și al Dobrogei de astăzi.

Mihai Giurgea, Vlădeni (Iași). 1) Despre primele filme artistice românești am scris la rubrica «Pe scurt» din nr. 23 (4 iunie a.c.). 2) Consemnăm, la rubrica «Memento», toate aparițiile de opere mai importante din «Biblioteca pentru toți»; vom ține seama de dorința dv. de a nu omite nici una dintre lucrările ce se editează în această altă de populară colecție.

Virginia Muntean, Merghindeal (Agnita). Vă sfătuim să-i scrieți direct scriitorului de care ne întrebați pînă la Uniunii scriitorilor din Republica Socialistă România, București, șos. Kiseleff nr. 10, rn. 30 Decembrie.

V. SILVIAN

CAMPIONATUL MONDIAL DE FOTBAL

... ȘI PĂRERILE UNOR CRONICARI ROMÂNI

Victor BĂNCIULESCU:

ANGLIA
în finală

U.R.S.S.
poate în semifinale

URUGUAY
3 jocuri și atât

Încă de acum câțiva ani, când am stat de vorbă la București cu sir Stanley Rous și cu selecționerul Winterbottom, am înțeles că ANGLIA se va strădui cu orice preț să-și rearească blazonul fotbalistic. Ocazia nu s-a ivit, ci a fost căutată: turneul final al campionatului mondial a fost organizat în Anglia, pentru a readuce acasă, spășit, fotbalul care și-a risipit corțegiul de glorie și prestigiu pe alte meleaguri, mult prea multă vreme. Dar e suficientă intenția în acest caz? Va fi chiar atât de hotărât avantajul terenului, al publicului propriu, al atmosferei cezoase, al climatului autohton? Firește că simțem obligați să adăugăm la toate acestea veleitățile unei echipe viguroase, practicând un joc bărbătesc, exersat pe terenuri grele și impus de acestea. În plus, echipa Angliei s-a supus întotdeauna unei exemplare voințe colective de luptă, similară cu finisul tradițional — dincolo de puterile bănuite — al acleților demifonști britanici.

Atrenorul Alf Ramsey are încă dificultăți de selecție și se străduiește să impună scheme tactice moderne unor jucători adesea prea conservatori. Cred totuși că Ramsey va birui greutățile și că va duce echipa Angliei în finală!

Cu perseverența caracteristică și cu pregătirea de perspectivă totdeauna rodnică, echipa U.R.S.S. va suplini lipsa de finețe în joc a componenților ei. Condiția fizică este decisivă la această formație care dă impresia că poate relua meciul de la început, după scurgerea celor 90 de minute. Cu o apărare solidă, cu o linie de atac capabilă câteodată să marcheze în trombă, echipa sovietică are nevoie de o linie de mijloc care să asigure mișcarea de bielă a întregului ansamblu. Numai gășind această linie, Nikolai Morozov va putea încerca să evite Brazilia în sferturile de finală și să reușească accesul în semifinale.

Conducătorii reprezentativei din URUGUAY au fost la București foarte circumspecți în declarațiile și pronosticurile lor. Apreciem această prudență, cu teme, după ce am văzut la lucru umbra fostei duble campioane olimpice și mondiale. Fioriturile tehnice fără finalitate pot încinta privirile în cimp. Dar fără potența care se transcrie în fotbal pe românește cu trei litere, iar în englezește cu patru (goal), nu poți emite pretenții. Cred că echipa modestă a Uruguayului nu va trece de faza optimilor de finală.

Ioan CHIRILĂ:

SPANIA
în semifinale

PORTUGALIA:
serie prea grea

UNGARIA
locul 2 în grupă

Pe cei mai mulți dintre internaționali spanioli, portughezi și maghiari de astăzi i-am văzut la televizor. Pe Gento, recent, la Bruxelles. Pe Eusebio, anul trecut, la Sofia și pe San Siro. Pe Albert, la Budapesta. Cu Inter. Toți aceștia vor fi în Anglia, în fruntea echipelor lor. Să încercăm deci să le cîntărim șansele.

SPANIA oferă o impresionantă galerie de vedete. O linie de mijloc Del Sol-Amancio-Suarez, dublată de un atac Ufarte-Peiro-Gento, se recomandă de la sine. Dacă îl adăugăm pe probabilul libero Zocco, pe micul *correro* Sanchez, fundașul stînga care a jucat contra lui Baici la Bruxelles, și pe portarul Iribar, favoritul lui Zamora, lista e aproape completă.

Formația Spaniei e mai mult decît un *outsider*. O echipă în care Collar, Mendoza sau Adelardo — văzuți la Cluj cu Atletico — au deocamdată doar un rol de aspiranți, poate face realmente mai mult decît ar rezulta din calculele hîrtiei. Spaniolii nu au o serie ușoară. Vestgermanii și argentinienii (mai puțin elvețienii) sînt adversari de temut.

Echipa lui Gento însă trebuie să țintească locul 1 în grupă pentru a evita «sfertul» cu Anglia, presupusul cîștigător al primei serii. Jucînd cu Franța sau cu Uruguay, Spania poate ajunge în semifinală. Iată de ce meciul Spania—R.F. Germană din serie este decisiv.

PORTUGALIA, echipa lui Germano, Coluna și Eusebio, debutează într-un turneu final «Jules Rimets»! Mai mult decît atât — trebuie să recunoaștem — portughezii n-au prea beneficiat de grația sortilor. Ei joacă în cea mai grea serie a turneului, alături de Brazilia, Ungaria și Bulgaria. Iar dacă adăugăm că Benfica reprezintă — cantitativ și calitativ — 70 la sută din echipa Portugaliei, pronosticul nu poate fi strălucit. Totuși, dacă portughezii vor juca așa cum a jucat Benfica la Milano, Brazilia însăși va trebui să atingă valoarea sa maximă pentru a cîștiga.

UNGARIA, spre deosebire de Portugalia, este o «frecventă» a turneelor mondiale. De două ori finalisti (Paris 1938, 2-4 cu Italia, și Berna 1954, 2-3 cu R.F. Germană), unghurii au depus și depun pînă în ultima clipă un efort cu totul remarcabil pentru «bătălia engleză». Fără să aibă echipa țare a învins pentru prima oară Albionul la el acasă, în octombrie 1953, fotbalistii maghiari au aruncat în luptă tot ce consideră că ar putea compensa scăderea relativă a clasei — vizibilă și la București — făcînd, mai ales, o pregătire ieșită din comun. Sistemul instovitor al lui Baroti (jocuri în fiecare miercuri, în plin campionat, după un lung turneu în America de Sud) a avut rostul de a-i selecționa din toate punctele de vedere pe cei capabili să reziste «maratonului» din țara fotbalului. Prin simplă impresie, favoritul nr. 2 în grupa a 3-a: Ungaria, înaintea Portugaliei și Bulgariei.

Petre GAȚU:

BULGARIA
un outsider

ELVEȚIA
fără șanse

Urmărind evoluția în timp a fotbalului pe plan mondial, m-am oprit uneori asupra celui din Bulgaria și Elveția, fie pentru că am venit mai des în contact cu echipe din aceste țări (cazul Bulgariei), fie

Echipa Angliei în cantonament la Centrul național de recreație de la Lilleshall.

psihologie
și automobilism

Statisticile dovedesc că, la același număr de kilometri parcurși, accidentele sînt mai puțin numeroase în cazul conducătorilor auto cuprinși între 25 și 60 de ani și mai numeroase pentru cei sub 25 de ani și peste 60 de ani. La prima vedere s-ar părea că abilitatea șoferilor și, în consecință, securitatea circulației sînt direct dependente de vîrstă. În realitate însă vîrsta este unul din factorii care influențează, dar mai intervin și alții...

Michel Roche, directorul centrului francez de cercetări și analize a circulației, arată că un conducător auto trebuie să aibă în medie 15 hotărîri pe minut, ceea ce explică cu prisosință nevoia de concentrare a atenției și de efectuare reflexă a unui cit mai mare număr de mișcări. Cei mai periculoși șoferi nu sînt nici cei tineri nici cei bătrîni, ci cei inconștienți de pericolul pe care îl reprezintă atitudinea lor iresponsabilă. Fataliștii sau norocoșii — care, siguri pe ei, afirmă: «mie nu mi se întimplă niciodată nimic» — se bazează pe o experiență foarte redusă în timp, bravează și consideră că ceilalți șoferi «îi vor feri», de aceea tocmai aceștia sînt primii care cad victimă accidentelor.

T.C. Willett, profesor de sociologie la Universitatea din Reading (Marea Britanie), a studiat 653 de cazuri grave de abateri și infracțiuni în raport cu legislația existentă. Concluzia lapidară: «Omul conduce așa cum trăiește». Profesorul Willett afirmă că doar 14% din cazurile studiate erau accidente veritabile, deci fapte imprevizibile care nu pot fi parate de om: blocarea instantanee a direcției, explozia unui pneu sau pătrunderea unei viespi în mașină. În 86% din cazuri, deci în marea majoritate a accidentelor, omul este direct responsabil, fie pentru că nu a știut cum să acționeze, fie pentru că a acționat cu întârziere.

Dezvoltîndu-și argumentarea psihologică după care nu există posibilitatea unei metamorfozări a individului în momentul în care se așază la volan, prof. Willett trage concluzia că cei mai periculoși șoferi sînt cei care au atitudini egoiste, antisociale în viața de fiecare zi — atitudini pe care conducerea mașinii le amplifică.

Concluzia la care cercetările citate au ajuns constă în necesitatea și obligativitatea unui test psihologic ca o condiție pentru obținerea permisului de conducere. Trei categorii de oameni n-ar trebui să primească dreptul de a conduce mașini, afirmă prof. Willett, dacă testul psihologic nu este perfect satisfăcător: cei cu o inteligență mediocră, cei care dau dovadă de violență agresivă și cei egocentriți. Consumul alcoolului este considerat ca cea mai gravă vină a unui conducător auto și apreciat ca o atitudine complet antisocială. Argumentarea este următoarea: cel care, cu bună știință, poate crea un pericol public pentru el și semenii săi, consumă alcool atunci cînd urmează să conducă un vehicul, cumulează toate defectele celor 3 categorii menționate mai sus.

Ing. V. IOANID

sfaturi
practice

1) În orice autoturism sînt anumite lucruri pe care niciodată nu știi prea bine unde să le păstrezi, pe de o parte ca să nu te incurce, iar pe de altă parte, ca să le poți avea la îndemînă. Dintre aceste lucruri fac parte cîrpa de șters și harta automobilistică. Cite un elastic în jurul spetezelor scaunelor din față și va face acest serviciu de «păstrător».

2) Se întimplă de multe ori să aveți în mașină un pasager mai sensibil la curent. Cu geamurile închise nu se poate merge însă vara. Remediu este următorul: se va da în jos parasolarul și-l vom orienta spre geam, lateral. Sub el se va deschide geamul mare circa 3-5 centimetri. Interiorul autoturismului se va aerisi perfect, fără să producă nici cea mai mică urmă de curent. Sistemul este foarte indicat și în timpul iernii.

3) Aveți o pană oarecare pe șosea și vă trebuie un ajutor calificat? Deschideți portbagajul și fixați — pentru aceste cazuri în mod definitiv — în interiorul capucului un carton cu următoarea inscripție: «PANĂ, ROG AJUTOR!» Veți vedea că, în curînd, din mașinile care trec pe lângă dvs., una se va opri.

4) O saltea pneumatică sau barcă de același fel se poate umfla foarte repede de eșapamentul mașinii. Aveți nevoie numai de un racord, compus dintr-o bucată mai groasă de furtun de cauciuc care să se potrivească pe țeava de eșapament, de care va fi lipit un alt furtun mai subțire, prin intermediul unui dop de cauciuc găurit.

5) Cînd aveți o pană de cauciuc și mașina se află într-o poziție în care nu se poate pune cricul, scoateți roata de rezervă și puneți-o înaintea cauciucului dezumflat. Porniți încet mașina, oprind-o atunci cînd roata în pană s-a urcat pe cea de rezervă. Atunci puteți monta ușor cricul. Sistemul acesta este recomandat mai ales femeilor care conduc mașina.

6) Pentru orișice eventualitate lipiți în interiorul geamului din față un bilețel care indică unde se găsește trusa medicală.

7) Cînd e ceață și opriri undeva pe șosea sau chiar în oraș, coboriți numai pe ușile din dreapta. Șoferul mașinii care vine din spate ar putea să vă vadă prea tîrziu ca să mai poată feri, în cazul cînd deschideți ușa din stînga.

8) Cînd vi se rupe cablul de accelerație stringeți șurubul de rallanti pînă ce motorul merge în turajie suficient de mare pentru a putea porni și merge încet mai departe.

9) O trecere de cale ferată nepăzită. Tocmai pe linii vi se oprește motorul și nu mai pornește. În viteză întîi plecați numai decît, folosind cheia de contact.

10) Aveți un scurt circuit ziua, la luminile de stop? Atunci la fiecare frînare aprindeți concomitent lanternele! Astfel vă păziți să nu vă lovească cineva din spate.

F. BRANDRUP

pentru că mi-au atras atenția prin noutăți tactice (Elveția cu vestitul ei «verrou» — lacăt). Încît îmi permit să fac unele aprecieri asupra posibilităților și șanselor acestor două reprezentative la turneul final din Anglia.

În ceea ce privește fotbalul din BULGARIA un scurt bilanț pe ultimele patru sezoane cred că este semnificativ: 14 victorii și 3 meciuri nule din 22 de partide susținute de echipa reprezentativă. Ultima ispravă, victorie la Belgrad la «zero» asupra Iugoslaviei (nu cu mult înainte învingătoare în fața Ungariei), poate constitui un indiciu (pentru partenerii de grupă chiar un avertisment) înaintea turneului final. Consider echipa Bulgariei capabilă să incurse multe socoteli și să aibă un cuvînt greu în desemnarea primelor două clasate în grupa din care mai face parte Brazilia, Portugalia și Ungaria. Fără să aibă valoarea fotbalistică pură a unor din parteneri, reprezentativa Bulgariei este, în schimb, solidă, bătaioasă, excelent pregătită fizic, cu un joc elastic și cu ritm rapid. Ea dispune de cîțiva jucători de clasă ca Asparuhov, Kolev, Naidenov, alături de care tinerii talentați (Jekov, Salamanov, Kotkov) asigură o armonioasă îmbinare a entuziasmului caracteristic cu experiența. Naționala bulgară este în progres și aceasta se datorește și conducerii tehnice de către cunoscutul antrenor cehoslovac Rudolf Vytlačil, același care a dus echipa Cehoslovaciei pînă în finala campionatului mondial din 1962.

ELVEȚIA a parcurs o lungă perioadă de criză și se pare că, în prezent, scăpată de «lacătul» lui Rappan (fostul antrenor federal), echipa parcurge un drum mai neted sub conducerea antrenorului Foni, fostul internațional italian. Totuși, resursele, capacitatea actuală a fotbalului elvețian nu deschid echipei naționale perspective prea strălucite (în ultimii 4 ani a obținut victorii doar în 5 din cele 20 de meciuri jucate...), în orice caz nu mai multe decît de a fi în grupa sa (cu R.F. Germană, Argentina și Spania) un fel de... buturugă mică, răsturnînd calculele vreunei favorite.

Eftimie IONESCU:

ARGENTINA
doar în sferturiFRANȚA
de asemeneaITALIA
în semifinale

Judecînd echipa ARGENTINEI prin prisma uneia dintre cele mai bune formații de club a ultimilor ani: Independente Buenos Aires (de două ori cîștigătoare a «Cupei campionilor Americii de Sud», finalistă elogiată a «Cupei intercontinentale»), am avea o dovadă a potențialului argentinian. Dar în preajma campionatului mondial, Argentina apare cu niște solitari artiști ai balonului care reprezintă o echipă numai fiindcă au tricourile la fel. Santoro, Rattin, De la Mata, Onega, Mas — pe care i-am văzut în formația lui Independente în finala cu Internaționale de anul trecut — sînt tot așa de strălucitori ca Zito, Gilmar, Bellini sau alți așa ai brazilienilor. Și totuși reușita lor la campionatul mondial 1966 rămîne în funcție numai și numai de imprejurări ferice sau de pofta lor accidentală de a juca pentru echipă.

De la unsprezecele lui Paul Nicolas, citat cu emoție și nostalgică aducere aminte de fiecare dată cînd în FRANȚA se vorbește despre campionatul mondial, la acela al lui Henri Guérin, este o distanță ca de la cer la pămînt. Kopa, Piantoni, Marcel, Jonquet, Penverne, Lerond reprezentau capii de promoție ai unei bune generații de tehnicieni. Din Suedia, Franța a venit cu un loc trei, unic în istoria fotbalului galic, ca rod al unui efort

tehnic complet, prezentat de o echipă care și-a jucat excelent rolul, chiar și în actul cînd a capotat în fața campionilor mondiali. Echipa Franței de acum este o formație a vitezei, voinței și curajului, imagine a jucătorului ei nr. 1, Gonder, acest buldozer fără odihnă în lupta cu stoperii adversi, gata să tragă la poartă din orice poziție. Tipuri de fotbaliști din aceeași categorie: Budzinski, Artelesa, Bosquier. Între ei, prezența unui coordonator de finețe, Bonnel, te izbăște mereu. Cred că acest unsprezece al dorinței de victorie se va califica în seria sa... Dar atît.

Reprezentativa ITALIEI prezintă ciudata situație că, recrutată fiind dintr-un uriaș grup de jucători valoroși, nu reușește să confirme — mai ales în jocurile din deplasare — faima echipelor de club. Este adevărat că selecționerul național, Edmondo Fabbri, stă între ciocan și nicovală cînd trebuie să aleagă varianta tactică. Pentru apărare el nu are altă cale decît «cateraccio». Toate echipele joacă «așa» și a trece la «altceva» ar însemna să o ia de la început cu fiecare jucător. Conformația fizică, decizia intervențiilor și perfectă cunoaștere a atribuțiilor fac din defensiva italiană, dominată de prezența interștilor Facchetti, Guarneri și Burginich, o perfecție în materie. Durețile de cap încep pentru Fabbri cînd ajunge la linia de atac. Ea nu face contraatac rapid și derutant al unsprezecelei lui Herrera și nici nu construiește acțiuni combinate care să scoată din loc apărătorii adversi. Poate că realizarea unei sincere antante Corso-Rivera să aducă soluția acestei atît de sensibile probleme care îngindurează frunțile a sute de mii de peninsulari, aducînd Italia în semifinale.

Ion OCHSENFELD:

MEXIC
fără șanse de calificareCHILE
într-o serie greaR.P.D. COREEANĂ
necunoscută din această
ecuație

Ce șanse au în turneul final al campionatului mondial echipele din Mexic, Chile și R.P.D. Coreeană? Dificil de răspuns pentru că, practic, aceste formații, care fac parte din «categoria a doua» a valorilor fotbalistice, n-au nici măcar veleități prea mari. Dar cum în fotbal orice este posibil, nu poți face un pronostic «sută la sută», cu atît mai mult cu cît n-am văzut nici una dintre aceste echipe la lucru.

MEXIC. Viitoarele gazde ale Jocurilor Olimpice (din 1968) și ale campionatului mondial de fotbal (din 1970) n-au strălucit nici cînd în turneele finale în care, datorită unor imprejurări ferice, s-au calificat de 6 ori pînă acum. Cum au reușit aceste performanțe? Totdeauna, în partidele de calificări mexicanii au avut adversari meodești peste care au trecut ușor: S.U.A., Panama, Guatemala etc. Nici cînd mexicanii n-au făcut figură strălucită în turneele finale, mulțumindu-se doar să... participe. Acum, specialiștii mexicani sînt mai optimiști, căci înainte de a veni în Europa, echipa a cîștigat turneul de la Santiago de Chile. Rezultatul primului popas în Europa n-a fost prea strălucit: 1-1 cu Elveția la Lausanne. Așadar, în grupa sa, Mexicul are cele mai mici șanse.

CHILE. Studiul componenței grupei a 4-a (Italia, U.R.S.S., R.P.D. Coreeană, Chile) arată îndubitabil: calificarea chilenilor ar fi foarte dificilă. Numai surprize de mari proporții ar mai putea răsturna aici calculul hîrtiei. Chilenii vin din Santiago cu o amintire plăcută de la ultima ediție a campionatului mondial, cînd au ocupat locul al treilea (într-un meci norocos cu Iugoslavia) și cu o amintire recentă, mai puțin plăcută, cînd au ocupat

pe teren propriu doar locul al doilea în turneul de care pomeneam mai sus.

R.P.D. COREEANĂ face parte din aceeași grupă ca și Chile. În Europa, valoarea fotbaliștilor din R.P.D. Coreeană nu este cunoscută, pentru că, pînă acum, ei nu au evoluat pe continentul nostru. Pe de altă parte, prea puține formații europene s-au deplasat în R.P.D. Coreeană pentru a-și măsura forțele cu campionii Asiei. Unii specialiști spun că fotbaliștii coreeni au calități deosebite. Palmaresul echipei R.P.D. Coreene (nici o înfrîngere în 36 de partide internaționale), realizat în compania unor echipe asiatice, nu este însă suficient de concludent. Acum, în Anglia, ne vom putea convinge care sînt posibilitățile acestei echipe.

Radu URZICEANU:

R. F. GERMANĂ
pe primele 4 locuriBRAZILIA
învîgătoare în finală

Voi începe cu echipa R.F. GERMANE, pe care am văzut-o foarte recent, la Ludwigsbafen, în meciul cu România. Trebuie să spun din capul locului că formația lui Helmut Schoen nu m-a impresionat în mod deosebit în acest meci și că față de ultimele sale rezultate (meciul cu noi a însemnat cea de-a șasea victorie consecutivă, în jocuri intertări, a echipei R.F.G.), mă așteptam la mai mult. Este însă drept că foștii campioni mondiali au arătat o clasă certă și că, în afara lui Tilkowski, Schnellinger, Lutz, Hoetges, Seeler, Grabowski, Held (care au jucat în meciul cu noi), la Londra ei vor putea «arunca în luptă» și alți jucători valoroși, ca Beckenbauer, Haller, Emmerich. Nu uităm că meciul cu România a fost un meci de pregătire, că jocul a fost urmărit atent nu numai de Schoen ci și de Sepp Herberger și Fritz Walter, care sînt mereu alături de Schoen în această vastă acțiune de pregătire pentru Londra. Or, atît «bătrînul vulpoi» (Herberger) cît și Fritz Walter (deținător al titlului de jucător de onoare, pe viață, al echipei naționale vest-germane) au o bogată experiență, au «ochi» la fotbal...

Impresii certe cu care am plecat din R.F.G.: 1) munca de pregătire este dusă cu maximum de seriozitate; 2) fotbalul vest-german a făcut mari progrese tehnice, care se alătură unei pregătiri atletice de prim rang; 3) are individualități de cert nivel mondial (Held, Seeler), jucători de categoria celor care pot, ei singuri, decide un meci. Păreră mea este că echipa R.F. Germane se poate clasă între primele patru locuri în clasamentul final.

Despre echipa BRAZILIEI se discută și se scrie, în ultimii ani, atît de mult, încît oricine se ține cît de cît la curent cu activitatea fotbalistică mondială și-a putut forma o imagine asupra fotbalului din țara campionilor lumii. Într-un răspuns de dimensiunile celor cerute la această anchetă, nu mă voi referi la caracteristicile fotbalului brazilian (marea lui tehnicitate constituie primul atu), ci mă voi opri asupra unui singur element: preocuparea brazilienilor de a veni cu un sistem nou, care să-i surprindă pe adversarii lor, azi la curent cu toate secretele lui 4-2-4. Care va fi noul sistem? Se pare că 4-1-2-3, sistem care întărește apărarea și asigură, totodată, o mai bună acoperire a mijlocului terenului. Înseamnă oare aceasta o cedare față de necesitățile ofensive? Privind schema grafică, s-ar părea că da! Cum însă în atacul brazilian joacă un Pele... brazilienii nu-și fac prea multe griji.

Personal consider că — în ciuda anilor care au trecut peste generația de aur, cea care a adus Braziliei titlurile de la Stockholm și Santiago de Chile — brazilienii au toate șansele de a juca din nou finala Cupei Jules Rimet și chiar de a o cîștiga.

**cum
oare
voi
arăta
la
bătrînețe?**

Desene de Tia PELTZ

- Oraș regional
- Coordonate geografice:
45°26'52" latitudine nordică și
25°45' longitudine estică
- Locuitori: 140 000

galați^{*}

Orașul Galați este o străveche așezare pe Dunăre, la 150 km de vărsarea fluviului în Marea Neagră.

Începuturile orașului Galați trebuie căutate în istoria milenară a poporului român și chiar în preistorie. Cercetările arheologice au scos aci la iveală printre altele, virfuri de săgeți din fier, de factură getă, datînd din secolele VI-V î.e.n. La Barboși, în apropiere de Galați, care a fost la început o cetate dacică, s-au găsit vase grecești din secolele VI-V î.e.n., atestînd legăturile pe care populația de aci le avea cu orașele pontice. În timpul ocupației romane cetatea de la Barboși a fost transformată în castru roman cunoscut în istorie sub mai multe denumiri Caput-Bovis, Turis, Traiani, Gherghina, Ghercina, Tirighina etc.

Galațiul s-a dezvoltat ca așezare de tip urban în epoca feudală. În secolul al XV-lea, Galațiul este pomenit în diferite documente, ca așezare pescărească. În secolele care au urmat, el devine nu numai o importantă schelă la Dunăre a Moldovei, un principal centru comercial de import-export, dar în același timp, un centru urban în care meșteșugurile cunosc o însemnată dezvoltare.

În perioada ocupației otomane, prin Galați se trimit anual la Constantinopol 1 500 000 chile de grîu, 25 000 de oi, 3 000 de cai, mari cantități de lemn de construcție, seu, grăsimi și ceară pentru iluminat, silitră pentru pulberăriile armatei turcești, miere, unt, brînză, sare și multe alte produse obținute prin jefuirea populației.

În urma tratatelor de la Kuciuk-Kainargi (1774) și Adrianopole (1829), care au pus capăt monopolului turcesc asupra comerțului cu țările române, orașul cunoaște o intensificare a activității economice care culminează în perioada porto-francului (1837-1883). Zeci de vase încărcate cu fel de fel de mărfuri intră și ies de la Galați, angajînd în circuitul comercial un număr mare

de oameni. În oraș se construiesc primele întreprinderi industriale: fabrici de macaroane, de biscuiți, de bere, de sîrmă, de cuie, de vopsele etc. În această perioadă în oraș se înființează camera de comerț pentru import și export, societăți de navigație, bănci, bursa, consulat etc. Are loc amenajarea portului și dotarea lui cu construcții necesare activității portuare; populația crește an de an, ajungînd la peste 60 000 locuitori.

Capitaliștii, în goana lor după profituri, accentuează exploatarea maselor muncitoare. Masele se găsesc în primele rînduri ale luptelor revoluționare din anul 1848, în perioada Unirii, în 1907, în anii primului război mondial, în 1933 și participă la insurecția armată condusă de partid pentru eliberarea națională și socială a poporului de la 23 August 1944.

Orașul Galați este astăzi un mare centru industrial al țării și un modern port fluvial. Prin munca plină de abnegație a harnicilor constructori gălățeni au fost înălțate importante obiective industriale, altele au fost dezvoltate și modernizate. Două mari întreprinderi fac faimă dezvoltării industriale a orașului: șantierul naval și laminorul de tablă subțire. Se înalță într-un ritm vertiginos gigantul industriei siderurgice a țării, combinatul «Gh. Gheorghiu-Dej». Proiectul planului cincinal de dezvoltare a economiei naționale, dezbătut în Plenara C.C. al P.C.R. din 27-28 iunie prevede, printre altele, construirea uzinei cocso-chimice gălățene. Construcția urbanistică a atins și ea un nivel înalt.

În Galați pulsează azi o nouă și puternică viață culturală. Aici, funcționează un teatru de proză, unul muzical (de operă și operetă), unul de păpuși, o filarmonică, două institut de învățămînt superior (Institutul politehnic și Institutul pedagogic), o universitate populară, șapte școli medii, 28 școli generale, numeroase biblioteci, cluburi etc.

Conf. univ. I. BREZIANU
Conf. univ. C. MARINESCU

*Istoricul Galațiului ne-a fost cerut de un cititor gălățean: tov. Florin Lepădatu.

cuvinte încrucișate: GIZE

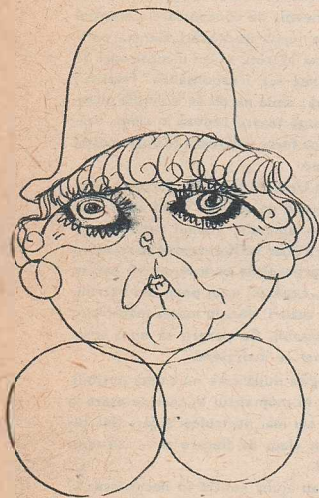
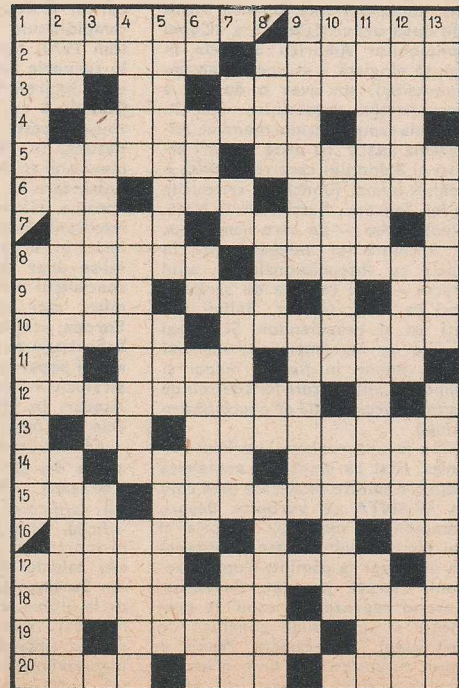
ORIZONTAL: 4) Giză de o hărnicie proverbială — Giză domestică cu două aripi. 2) Gize producătoare de miere — Giza preschimbată uneori în... arînăsar. 3) Gem! — Mese! — Boala transmisă de zîntarul anofel. 4) Gize care trăiesc ca adulte o singură zi — Perioadă de timp. 5) Gîndac cu coarne ca de cerb — Fluture de zi cu omida foarte stricătoare. 6) În filoanel — Tesătură diafană, străvezie — Pătrunzătoare, puternice. 7) Toiag — Insecta cu potcoave din poveste (reg.). 8) Zburătoare cu mare predilecție pentru gize și omizi — A păstra. 9) Acești (pop.) — Simbol matematic — Muiat în apă. 10) Locuitori de la munte — Sirguincioasă ca furnicile sau albinele. 11) Măsură agrară — Dați cu grăsimi — Antrenor în loțul republican de fotbal. 12) Gîndac mare cu corn în frunte (pl.). 13) Tețe! — Gize fosforescente. 14) Zar la table — Operă de Verdi — Pitorească localitate lângă Cîmpulung, reg. Arges. 15) Plantă cu rădăcina sferică, comestibilă — Fluturi de noapte brumării care trăiesc pe sălcii. 16) Punc opus nadirului — Servește! 17) Fratele lui Priam, pe care Aurora l-a preschimbat în greier (mit.) — Oraș european ai cărui locuitori își împodobeau cofura în antichitate cu greieri pe care îi creșteau în colivii. 18) Autorul poeziilor «Zboar-al nopții negru flutur» și «Pirvesc orașul furnicar» — Voce de femeie cu timbrul grav. 19) Notă muzicală — Aripioarele chitinoase ale unor gize — Localitate lângă Brașov. 20) Brăzdat de tractor — Adjectiv demonstrativ — Musca ce pricinuieste prin întepare boala somnului.

VERTICAL: 4) Magaziile în care albinele își depozitează mierea — Gîndacul țesător — «Gize». 2) Copac stufoș cu lemnul bun de rotărie — Specie de musca — Autoarea ciclului de poezii «Fluturi de noapte». 3) Radu Bărbulescu — Se preocupă numai de propriile ei interese — Sete! — A cere o față de soție. 4) Crisalida sau păpușa gizelor — Păstrată în secret — Ansamblu de nouă interpreți. 5) Colecție de gize — Poftă de joacă la copii — Irina alintară. 6) Întrebare — Pronume posesiv — Bluze cu fluturi — Funicile destinate să participe la războaiele purtate cu inamicii

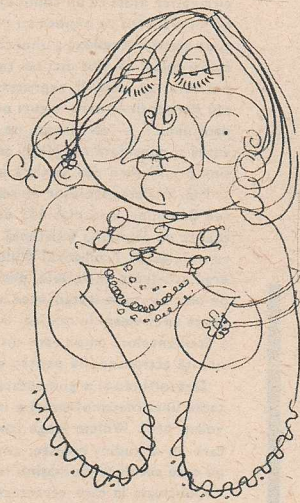
(sing.) — Elegant. 7) Merge la început! — În talpă! — Compozitorul care a pus pe note poezia lui Topirceanu «Balada unui greier mic» — Documente. 8) Duri — Mică și mare constelație — În banca! — Cureauă pentru șinut în friu caii înhamați. 9) Au o existență de mii de ani (fem. pl.) — Grupuri de albine sau fluturi în zbor. 10) Înainte de două — Furnică din America de Sud numită din pricina ferocității ei «turbată» sau «pri-

gonitoare» — Experiență. 11) Gîndaci verzi sau roșcați cu luciu metalic specific — A arăta — Imaculate. 12) Tînguit, văităt — Fruct cu miez îngemănat — Insectele care sfredelesc lemnul — În întregime. 13) Posedă — Gîndacul de culoare arămie verde deschisă pe spate și cu elitrele punctate — Mici vietăți cu un mare număr de piciorușe.

Sofia BUCURESCU

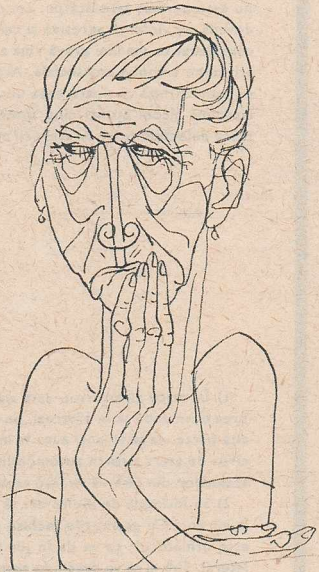
Așa?

Așa?

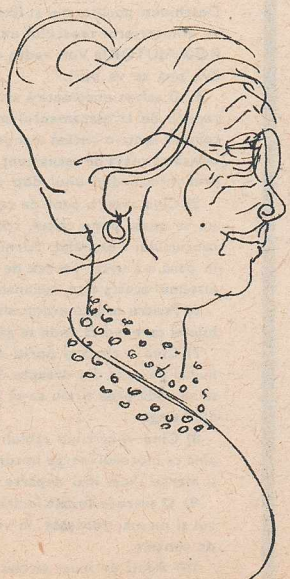
Sau poate așa?

Ori așa?

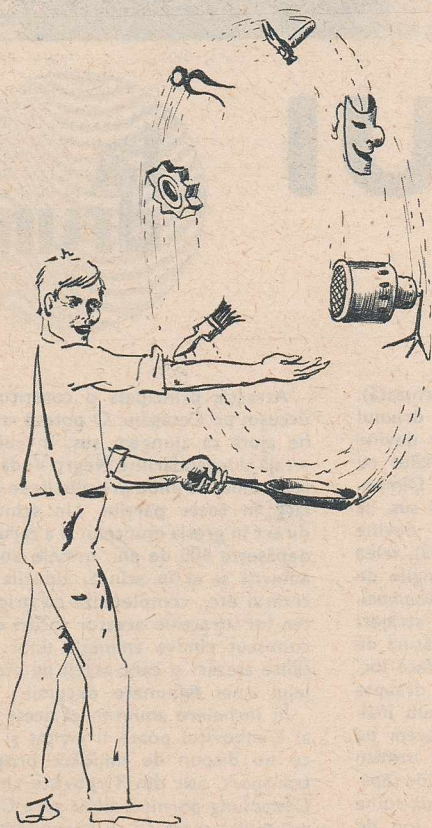
Nu e exclus nici așa!

Și, totuși, știu eu!... Poate că așa!...

Leonardo și... tonireta

Schiță de Ion D. SÎRBU
Ilustrație de S. BANU

Va să zică, într-o zi m-am enervat și-am spus: «nu se poate, trebuie să-i dau o lecție lui Leonardo. Nu mai merge: prea se pricepe la toate, prea se bagă peste tot, prea se grozăvește».

Leonardo al nostru nu are nimic comun cu marele pictor și savant al Renașterii. Nici nu știu precis ce funcție îndeplinește în corpul tehnic al teatrului nostru. Că-l văd și la lumini, și la încălzire centrală, și la timpplărie, și la pictură. Are însă douăzeci de ani, dă nu știu ce clasă la seral, e mereu zîmbitor, prăjește într-o cratiță în atelier «trandafir» oltenesci, are o salopetă pe care sînt prezente toate petele teatrului: de la uleiul în care se prăjesc «trandafirii», pînă la albastrul cobalt cu care vopsim cerul pieselor noastre. Dar enervează de la un moment dat. Orice îi spui, răspunde imperturbabil: «se face». Poți să-i ceri un afiș nou, o vitrină de expoziție, o pompă de apă sau un electrod pentru sudură, el are de toate, găsește tot, știe tot, face tot. Niciodată n-a spus «habar n-am» sau «la asta nu mă pricep». I-ar fi rușine, i-ar crăpa obrazul, n-ar mai fi oltean, n-ar mai fi Leonardo.

Mi-am zis că trebuie o dată și o dată să-i dau o lecție. Am ieșit din birou în grădina teatrului. Leonardo era acolo, altoia, bineînțeles, trandafiri în timp ce discuta cu șeful despre Luna 10. L-am strigat cu un aer oficial — era lingă mine și regizorul șef — am încercat să pun în voce și o nuanță de grabă, și i-am spus:

— Leonardo, nenorocire!

A sărit ars.

— Ce e?

— Leonardo, îți dau zece zile, avem nevoie de o... (și aici am ezitat). Lingă mine se afla Toni, pictorul scenograf. Voiam să găsesc un cuvînt absurd, ceva ce nu există, ceva pe care să-l inventez ad-hoc și, văzîndu-l pe Toni, mi-a venit ideea, ...Leonardo, avem nevoie de o... «toniretă».

— Se face — zîmbi el imperturbabil.

— În zece zile!... — am subliniat eu.

— În zece zile. O toniretă, care va să zică...

— Da. Ai mai făcut tonirete?

— Ehei — îmi rîse el — n-am mai făcut, dar mare lucru nu e. Vă fac eu una, ultimul strigăt. O am în cap de mult.

— Din deșeu — am completat eu — că bani n-avem.

— Din deșeu — a acceptat Leonardo.

— Bine — am zis eu. Bine, Leonardo! În zece zile ne prezinți tonireta! Nu trotinetă, ci toniretă! Sper că știi cum arată!

— Vai de mine! — se încruntă Leonardo — se poate?!

Și-și lovi obrazul, arătîndu-mi că bănuiala mea l-a jignit.

Bravo, mi-am zis eu satisfăcut: acum te-am prins. Definitiv! Toniretă nu există: nimeni în lume nu a văzut vreodată o toniretă, fiindcă nimeni nu știe ce înseamnă acest cuvînt. Pentru că, de fapt, nu înseamnă nimic, e un cuvînt absurd, l-am amestecat pe Toni cu propria bicicletă și am scos cuvîntul acesta, ca să i-l arunc lui Leonardo în față, să-i dovedesc că sînt lucruri pe care nu le știe, că e mai bine să-ntrebe decît să spună, așa, din vînt. «se face!»

A trecut o săptămînă. De trei ori l-am întâlnit pe Leonardo, de trei ori i-am amintit de toniretă, de trei ori m-a asigurat că «se face», că a găsit material, că s-a și apucat de lucru. Muream de curiozitate.

Erăm singurul autor al farsei; deși mă tenta grozav să povestesc și altora ce am pus la cale, am renunțat: voiam să fiu sigur că nu are loc o trădare. Și mai voiam să-i țin lecția de modestie, după eșec, între patru ochi, fără martori. Ca să nu-l rușinez, fiindcă, în fond, mi-era drag Leonardo, cu toate defectele lui.

Cu o zi înainte de soroc, l-am chemat la telefon:

— Leonardo, mîine la 12 îmi prezinți tonireta.

A ezitat oleacă.

— N-ați putea să-mi mai dați două zile? Știți, aș mai avea nevoie de cîteva fleacuri... N-am găsit alamă...

Ha, ha, rîdeam, mare mincinos! Te-am prins! N-ai găsit alamă?... Alamă pentru «toniretă»?!

— Nu se poate! Termenul e termen. Mîine la douăsprezece vin s-o văd. Cu regizorul șef. Vezi, poate găsești ceva să înlocuiești alama. În fond există tonirete și fără alamă...

— Există — îmi răspunde el — știu, dar eu cred că tot alama e mai bună.

— Bine. Vezi ce poți face. Pe mîine la 12. Și am închis telefonul.

N-are rost să vă spun cu cîtă plăcere pedagogică am așteptat să treacă ziua. La orele 12 fix, cu respirația tăiată, l-am chemat la telefon:

— Alo, atelierele? Chemați-l pe Leonardo.

A venit. Respira greu. Fugise.

— Leonardo, e ora 12. Ești gata?

— Gata — îmi răspunde el — puteți veni.

Era să cad din scaun. Asta e culmea. L-am chemat pe Toni; pe cine am mai găsit liber dintre actori, le-am spus să vină în atelier să vadă ultima invenție a lui Leonardo. Îmi ziceam: dacă ar fi mărturisit cîstît că nu știe ce e o toniretă (și nici nu poate să știe ce e, o dată ce eu, care am inventat cuvîntul, habar nu am ce ar putea fi!), l-aș fi scutit de public: dar așa, e cazul să vedem cu toții, minunea minunilor, tonireta născută din haos și din Leonardo.

L-am înconjurat. Stringea niște șuruburi la o hardughie ce semăna cu... Ce nu semăna cu nimic.

— Ce-i asta? — am întreat eu, pîlînd de emoție.

— Tonireta — mi-a răspuns el.

Am înghițit în gol, pămîntul se învîrtea cu mine. Simțeam că mă prăbușesc. M-am stăpînit. Am examinat calm mașina, am zis «ihm», pe urmă l-am întreat:

— Și merge?

— Merge — a zis Leonardo. Nu grozav, mai trebuie să-i aduc niște rectificări, dar merge. Pe scenă o s-o adaptez la nevoile piesei.

Cădeam în cap de pe niște trepte înalte.

— Să vedem — am zis și m-am așezat pe un scaun.

Leonardo a fixat un ștecăr în priză, a aranjat o manivelă, pe urmă, cu ochi rîzători, m-a întreat:

— La mare forță?

— La mare — am zis eu.

Și Leonardo a început să învîrte de o manivelă. Dintr-o dată am crezut că înnebunesc. Atelierul s-a umplut de tunete, toate furtunile, cicloanele, taifunurile, și uraganele din lume și-au trimis zgomotul norilor în cutia lui Leonardo. Am înțeles — deși abia mai puteam gîndi — am înțeles că Leonardo s-a interesat undeva, a aflat că tonireta nu poate fi decît ceva care are vreo legătură cu cuvîntul «tonnerre», ceea ce pe franțuzește înseamnă «tunet», și mi-a făcut o mașină care face tunete pe scenă — deci o toniretă în toată legea.

l-am făcut semn că m-a convins.

— Știți — mi-a spus — am diferite intensități: tunet în depărtare, tunet pe mare, tunet aproape, tunet auzit de la etaj și din pivniță. Pot să fac și plesnete de trăsnet și vijiieli de fulger. Dacă-mi aprobați două lămpi de 500 vă fac și lumina fulgerelor. Și ploaie aș putea face, ploaie uscată, dacă...

Naiv, Toni se întoarse spre mine cu ochii mari.

— De ce ne trebuie toniretă? Nu figurează în repertoriu nici o piesă cu tunete și fulgere.

M-am enervat:

— Nu figurează, fiindcă nu aveam o toniretă. Acum, că avem una, o să punem și noi piese cu tunete și fulgere.

CETATEA DÎMBOVIȚEI

ȘI CETĂȚUIA LUI NEGRU-VODĂ

Cunoscută de regulă ca o apă calmă ce-și mână undele turburi printre malurile tăiate geometric prin centrul Bucureștiului, Dîmbovița este etichetată ca o apă de șes. Undeva, mai spre nord, poate fi însă întâlnită o altă Dîmbovița: un riu tumultuos și cristalin care a tăiat cu îndrăzneală în piatra munților chei și defileuri uimitoare. Unele din ele, deși rivalizează în frumusețe cu vestitele Chei ale Bicazului sau cu cele sălbatice ale Oltețului, sînt atît de pușin primitoare, încît nici astăzi nu pot fi admirate decît cu prețul unor adevărate expediții. Dar dacă Cheile Mari ale Dîmboviței și Cheile Ghimbavului, cu care se înfrățesc în impresionantul ansamblu carstic dintre Rucăr și Podul Dîmboviței, rămîn încă în afara posibilităților turiștilor obișnuiți, *Cheile Plaiului Mare* au devenit de cîțiva ani un obiectiv vizitat de mai toți amatorii de frumos ce poposesc la Podul Dîmboviței. De aici un drum forestier — accesibil tuturor mijloacelor auto — se desprinde din șoseaua națională Brașov-Bran-Cîmpulung și pătrunde cale de 40 km printre munșii din ale căror izvoare se naște Dîmbovița.

Dar Dîmbovița tînără, Dîmbovița munșilor, îi invită pe turiști și spre un alt defileu al său, străbătut de veacuri de un drum și străjuit de cetăți vestite, amintite în documentele evului mediu. Este vorba de *defileul de la Cetățeni*, ultima poartă de piatră pe care riul a trebuit să o taie printre munșii pentru a ajunge la odihna șesului.

Excursia spre aceste locuri pline de pitoresc și istorie poate avea ca punct de plecare una din vechile capitale ale Țării Românești: Cîmpulung-Muscel sau Tîrgoviște. Vom prefera orașul Tîrgoviște, legat de București (91 km prin Găești) și Ploiești (57 km) prin șosele modernizate și linii de cale ferată. De la Tîrgoviște un drum regional (modernizat pe primii 20 km; pietruit dar în stare destul de bună în rest) se îndreaptă spre vest, intrînd după circa 10 kilometri pe valea Dîmboviței, pe care o va urma pînă la Stoenestii (52 km), localitate ce amintește de tabăra stabilită aici de Mihai Viteazul în 1595, după lupta de la Călugăreni. Alți 16 kilometri despart Stoenestii de Cîmpulung, punctul final al excursiei (164 km pînă la București —

prin Pitești — pe șosea modernizată).

Frumos pe toată lungimea lui, drumul de la Tîrgoviște la Cîmpulung devine deosebit de pitoresc de la Malul cu Flori, sat așezat chiar la ieșirea Dîmboviței din munte (km 37). Mai sus, la ieșirea din Cetățeni, defileul devine de-a dreptul impresionant (km 45), valea Dîmboviței fiind strînsă în chingile de piatră ale *Cetățuiei* și *Colților Doamnei*, doi munșii care se înalță ca doi străjeri de o parte și de alta a apei, alături de care șoseaua de-abia și-a putut face loc. Un drumeag ce pătrunde spre dreapta pe valea Chiliilor, cu obîrșia sub înălțimile Leaotei, ne invită să trecem pe malul estic al Dîmboviței. Îl urmăm poposind la poalele Cetățuiei, unde săpăturile arheologice au scos la iveală ruine din *Cetatea Dîmboviței*, vechi loc de vamă, amintit de documente prin 1418-1420, dar peste care veacurile întinseseră vâlul uitării. Alături, pe terasa care domină riul, urmele unui drum antic și un obelisc amintesc așezarea dacică identificată aici de arheologi, așezare care a ființat din secolul III î.e.n. pînă în secolul II e.n.

Atracția principală o constituie însă urcușul pe Cetățuie. O potecă stîncoasă ne ajută să ajungem sus, în cuibul de strajă al legendarului Negru Vodă (731 m altitudine) de unde priveliștile se deschid larg în toate părțile. Un schit săpat direct în gresia muntelui și a cărui vîrstă depășește 600 de ani, urmele unor pași adînciți și ei în stîncă, zidurile vechii cetățuiei etc., completează cu originalitatea lor atracțiile acestor locuri care au cunoscut cîndva animația unor importante așezări și care astăzi ne oferă prilejul unei minunate excursii.

În încheiere amintim că acest defileu al Dîmboviței poate fi vizitat și de cei ce nu dispun de mijloace proprii de transport, atît din Tîrgoviște cît și din Cîmpulung pornind zilnic spre Cetățeni mai multe curse de autobuze (din Tîrgoviște la orele 6.30 și 16.00 și din Cîmpulung la orele 6.00 și 15.30), costul unui bilet fiind de 15 lei (de la Tîrgoviște) și de 8 lei (de la Cîmpulung).

Gh. EPURAN
fotografia autorului

«Liniște» este un cuvânt despre care s-ar putea crede că nu are ce căuta lângă acela de «festival». Și, totuși, nu demult, încheiata competiție de la Mamaia a fost, în primul rând, aducătoare de liniște; a întărit sau a plantat certitudini în sufletele mai mult sau mai puțin frământate de neliniști ale celor care, asemenea criticului André Martin de la revista «Cinéma 65», s-au întrebat în ultima vreme: nu cumva viitorul animației se află sub semnul întrebării? Pe agenda de lucru și în discuții, problema nr. 1 a fost viitorul animației. Varietatea de stiluri și concepții afirmate la festival, unele solid încheiate, altele abia întrezărite, au înlăturat îngrijorarea (și asta nu este puțin). Mai mult decât atât: filmul de animație, care a fost când copil oropsit, când legal, când cuminte, când teribil, a dovedit încă o dată că merită să poarte din plin certificatul de maturitate. O maturitate artistică ce nu trebuie pusă la îndoială, chiar atunci când unele tendințe, mai mult sau mai puțin trăsnete, mai mult sau mai puțin dornice să rupă ideea de suportul ei estetic, par să lovească genul din însăși ființa lui launtrică.

Deși la Mamaia s-a discutat mult și cu aprindere despre drumul acestui Prislea al cinematografului, despre ceea ce se pare că-l așteaptă și ceea ce trebuie să-i pregătim, cred că miile de fraze schimbate nu au fost totuși decât niște scinteie (în trecut fie spus, ar fi fost cât se poate de bine dacă organizarea festivalului ar fi cuprins mai multe întâlniri de lucru cu creatorii); focul se va aprinde ulterior și, fie că i se va spune «meditație», «căutări» sau «controverse», va fi meritul cel mai de seamă al întâlnirii pe care a găzduit-o țara noastră. Aceasta este părerea oaspeților și a cineștilor români aflați în săptămâna aceasta la Mamaia. În pagina de față au cuvântul realizatorii unor filme de o deosebită valoare sau interese: Ante Zaninovic (R.S.F. Iugoslavia), Daniel Libaud (Franța).

SINGURA CRIZĂ: SE FAC PEA PUȚINE FILME

— Înainte de a veni la festival, v-ați gândit cumva că filmul de animație trece printr-o anumită criză, în sensul că este amenințat de pericolul ilustrativismului sau de exagerările moderniste?

— Nu cunosc sentimentul de panică și, ca atare, nu împărtășesc părerile celor care vorbesc despre existența reală a unei astfel de crize. — ne spune Ante Zaninovic. După părerea mea, așa-zisa criză a filmului animat constă în faptul că se fac prea puține filme de acest gen în lume; de aceea este și greu să se discearnă direcțiile principale.

— Și, totuși, dacă considerăm festivalul acesta un fel de oglindă a ceea ce s-a realizat în ultima vreme, care credeți că a fost nota, să-i spunem mai pu-

ternică, a multelor imagini reflectate?

— O tendință bine conturată nu s-a desprins. Îmbucurător este însă faptul că dominantă, fie ea cât de ușor întrezărită, rezidă în aceea că: artiștii încearcă să se apropie de universul intim al omului contemporan, căutând acolo răspunsuri pentru unele din întrebările mari ce frământă lumea. Îndrăzneala aceasta (unii o cred aventură) în a sugera sensurile adânci ale relației particular-general pe plan uman și social mi se pare de bun augur.

— S-a discutat destul de mult aici despre dimensiunile filmului de animație. Vi se pare că are vreun viitor lung metrajul animat?

— O năvălă nu poate să cuprindă niciodată problematica unui roman precum «Război și pace», orice am face. Nici un film de câteva minute nu poate epuiza toate posibilitățile prin care animația poate să spună ceea ce are de spus. Sincer să fiu însă, nu văd, deocamdată, cum ar arăta un «lung metraj» care să-l rețină pe spectator (nu din obligație), să-i țină treaz interesul tot timpul. Dar, cine știe, istoria are totdeauna surprize!...

TEHNICA LUNGEȘTE BRAȚUL ARTISTULUI, DAR...

— Domnule Daniel Libaud, care vi se pare a fi, în primul

rând, condiția existenței unui adevărat film de animație?

— Să nu rupă plastica de idei, să nu transforme filmul într-un joc amețitor de culori și linii. În animație, ori ai ceva de spus și atunci o spui; ori n-ai și atunci cauți salvarea în altă parte, în compartimentul sonor, bunăoară, sau în poezie. Ilustrarea muzicii sau a versurilor mi se pare a fi o negație a animației ca atare; iată de ce m-am întrebat cui îi folosesc peliculele, virtuozee, ce-i drept, din punct de vedere tehnic, cum au fost «Înguste sînt vasele» (Franța) după un poem de Saint-John Perse, ori «Sarabandă și variațiuni». Muzica lui Bach este dumnezeiască, dar dacă atunci când o folosești drept suport pentru un film în care mișcarea unor linii nu spune nimic nou, trebuie să ai puterea de a renunța. Tehnica lungeste brațul artistului — cum spunea cineva aici — dar taie din aripile poeziei.

— Cum credeți că se cucește ceea ce se cheamă stil propriu?

— Prin multă gândire.

— Filmul dv. «Trenul» a folosit drept material desenele unor copii ce-și imaginează în fel și chip acest mijloc de locomotivă ce-i încântă pe cei mici. Ați animat și altă dată desene de acest fel?

— Nu numai că n-am mai folosit pînă acum acest proce-

Daniel Libaud în timpul uneia din conferințele de presă organizate la Mamaia.

deu, dar pînă nu demult eram chiar împotriva lui; de fapt, nici acum nu am de gînd să-l teoretizez, căci el mi se pare a fi un fel de filmare cu aparatul în stradă, deci nu animație. S-a întimplat însă să fac cunoștință cu niște desene care, puse în mișcare, dezvăluiau un întreg univers infantil, cu candoarea și istețimile lui. Am fost atît de cucerit încît mi-am încălcat principiile.

— Ce v-a spus participarea filmului românesc la festival?

— Este de admirat faptul că aproape toți creatorii dv. tineri se dezvoltă pe căi personale. Nu-i cunoșteam bine pînă acum decât pe Gopo și pe Bob Călinescu. De acum încolo va trebui să-mi întipăresc bine și numele lui Liviu Ghigoș, Horia Ștefănescu, Constantin Musteștea. Țin să le cunosc evoluția viitoare.

*

Despre locul ocupat de filmul nostru la recentul festival internațional, despre interesul pe care l-a stîrnit într-o competiție riguroasă ce a cunoscut participarea unor școli cu veche tradiție, vom reveni într-un articol viitor.

Magda MIHĂILESCU
Fotografii de Traian PROSAN

PRIMUL FESTIVAL INTERNAȚIONAL AL FILMULUI DE ANIMAȚIE, MAMAIA 1966

Omulețul lui Gopo, adevărată mascotă a Festivalului ▶

Creația lui Ante Zaninovic a stîrnit mult interes. De aci și avalanșa de întrebări ce i-au fost puse de cinești, de ziariști, de diverșii participanți la Festival.

o nouă campanie — corespondență specială pentru „flacăra” —

Acei parlamentari laburiști care și-au exprimat în trecut opoziția netă față de sprijinul acordat de guvernul britanic agresiunii Statelor Unite în Vietnam, dar care s-au abținut să voteze împotriva guvernului, se pregătesc pentru o bătălie mult mai hotărâtă. O parte dintre ei au declarat că sînt gata să voteze contra politicii guvernului, chiar cu riscul ca aceasta să ducă la o sciziune în cadrul partidului. Primul semnal în noua campanie l-a constituit un manifest purtînd semnătura a 60 deputați laburiști (printre

ei și unii care anterior n-au făcut parte din aripa de stînga a partidului) în care se arată că puternica opoziție din Vietnamul de sud față de actualii conducători ai acestei țări a spulberat mitul „apărării democrației” de către Statele Unite în această parte a lumii, cerîndu-se guvernului britanic să recunoască aceasta. Totodată manifestul cuprinde un apel adresat Statelor Unite de a fi de acord cu o administrație provizorie în Vietnamul de sud care să reprezinte toate grupările politice, inclusiv Frontul Național de Eliberare. În același timp se cere S.U.A. să înceteze bombardarea R. D. Vietnam și continua trimitere de trupe în Vietnamul de sud. De pe teritoriul Vietnamului — se spune în manifest — trebuie să fie retrase toate trupele străine.

Dar nu numai în Camera Comunelor este atacat sprijinul acordat de guvernul laburist Statelor Unite. Aceeași opoziție poate fi întîlnită în sindicate, cooperative, partidul liberal, Asociația pentru Națiunile Unite, precum și în multe alte sectoare ale vieții publice engleze.

Toate acestea dezminț afirmăția făcută de liderul conservator Edward Heath precum că în Anglia n-ar exista o largă opoziție față de războiul dus în Vietnam de Administrația Johnson.

Dar purtătorii de cuvînt din apropierea guvernului britanic nu fac nici un secret asupra adevăratului motiv pentru care Anglia urmează cu supunere Washingtonul: ea se teme că Statele Unite ar retrage sprijinul pe care îl acordă lirei sterline.

Există însă un fapt semnificativ care demonstrează că nici Statele Unite, nici guvernul britanic nu pot merge prea departe în înfruntarea opiniei publice.

În semn de protest împotriva agresiunii S.U.A. în Vietnam și a politicii guvernului marionetă al generalului Ky, doi tineri budiști vietnamezi au declarat greva foamei, așezîndu-se în fața consulatului american din Calcutta — India.

Nu contestă nimeni că guvernul S.U.A. a cerut cu insistență luni de-a rîndul trupe engleze pentru Vietnam. În prezent se observă brusc o schimbare de ton. Se spune că președintele Johnson este „satisfăcut” că Anglia, în calitate de copreședintă a conferinței de la Geneva, nu poate trimite trupe. Heath, ca și ministrul de externe Michael Stewart, spun același lucru. Este desigur un subterfugiu pentru evitarea unui refuz deschis din partea Angliei. Dar aceasta arată că toți cei interesați își dau seama că, dacă ar fi trimise trupe, ar avea loc o explozie de nemulțumire căreia nu i-ar putea rezista nici un guvern.

Totodată mai trebuie subliniat faptul că această nouă campanie contra războiului din Vietnam coincide cu revolta masivă în rîndurile parlamentarilor laburiști împotriva hotărîrii guvernului de a menține forțe și baze la est de Suez, ca și cu înțelegerea faptului că uriașele cheltuieli pentru inarmări se află la baza dificultăților economice a Angliei.

Gordon SCHÄFFER

Londra, iunie 1966

ALĂTURI DE EROICUL POPOR VIETNAMEZ

În ziua de 30 iunie, în piața Universității din Capitală a avut loc un mare miting al oamenilor muncii din București, organizat de Liga de prietenie cu popoarele din Asia și Africa. Cei prezenți, exprimînd sentimentele întregului popor român, au condamnat cu hotărîre și indignare bombardarea barbară a suburbiilor orașului Hanoi și a portului Haifon — nouă încălcare brutală a drepturilor suverane ale Republicii Democratice Vietnam.

Participanții la miting au cerut — în cadrul unei moțiuni adoptate cu acest prilej — să înceteze imediat și necondiționat bombardamentele împotriva R. D. Vietnam, stat independent și suveran, să se pună capăt războiului de agresiune dus de S.U.A. în Vietnam, să fie retrase trupele intervenționiste americane și ale acoliților lor din Vietnamul de sud, să fie respectat dreptul sacru și inalienabil al poporului vietnamez de a-și hotărî singur soarta, potrivit cu voința și aspirațiile sale.

Exprimîndu-și admirația față de curajul și bărbăția cu care vitejii fii ai Vietnamului dau ripostă agresorilor, poporul român își reafirmă totodată deplina sa solidaritate cu lupta eroică a poporului vietnamez, cu cauza sa dreaptă.

flagelul l. s. d.

Fotografia, apărută într-o revistă americană, pare desprinsă dintr-un film de groază: o ființă căzută în ghearele nemiloase ale spaimii sau durerii. Oare cum arată această față acusată de miinile care nu lasă să se vadă ochii tulburători ai unei adolescente? Nu este o fotografie extrasă dintr-o peliculă, ci realitatea tristă. „A fost îngrozitor. Îmi vedeam obrazul. Era enorm și avea cicatrice. Am făcut experiența dorinței de a muri. Voiam să-mi smulg pielea, părul, fața. Ajunsesem la capătul puterilor. Cu drogii am terminat”. Dar cîți alți tineri nu continuă să cadă în Statele Unite pradă acestui flagel, acestui cancer care se numește stupefiant! Căci tînăra care și-a consemnat în aceste cîteva rînduri trăirile mai multor ore de coșmar luase unul dintre ultimele „creații” de laborator în domeniul stupefiantelor: Lisergic Sintetic Dietilamid — pe scurt: L.S.D. — o ade-

vărată plagă care, după cum scrie Paris Match, s-a abătut asupra tineretului american, atingînd Anglia și amenințînd Franța. Flagelul a luat o asemenea amploare încît legea încearcă, în Statele Unite ca și în Franța, să intervină, sporînd pedepsele pentru traficele și folosirea abuzivă a narcoticelor.

Dar ce înseamnă L.S.D.? Oare numai orele de zbatere între halucinație și realitate? Dacă ar fi numai aîst, dacă viziunile s-ar încheia după 10-12 ore cît durează efectul unei doze, efectele nocive ar fi poate mai limitate. Tumoarea este însă malignă, metastazele cuprind mintea, sufletul: „Drogul îi transformă (pe cei ce-l cad victimă — n.r.) în epave umane și îi împinge uneori spre crimă sau sinucidere”, scrie Paris Match. Și rubricile de fapte diverse ale ziarelor americane concretizează această afirmație prin fapte cutremurătoare. Astfel, unul dintre cei mai înzestrați studenți în medicină de la Harvard și-a strangulat soacra. Procesul verbal consemnează această mărturisire: „De trei zile iau L.S.D. Nu mai știu ce e cu mine”.

Groaza, nebunia se transformă însă în dolari. Bandede de traficanți de stupefiantă părăsesc opium, heroina sau marijuana. L.S.D., monopol al marilor firme elvețiene de medicamente „Sandoz” — descoperit de altfel încă din 1943 în laboratoarele acestei firme de către un tânăr chimist, Albert Hoffman și folosit sub control medical în diferite maladii psihice — poate fi mai lesne fabricat, ceea ce ieftește costul, mîrînd profitul. Un gram de heroină aduce un beneficiu de 80 de dolari. Un gram de L.S.D. înseamnă un câștig de 20 000 de dolari.

Un business în care se negociază vieți ale unor oameni, un business pentru care rațiunea, gîndirea sînt principalii inamici.

Sergiu BRAND

între mediterana și sahara

— corespondență din algeria —

Cel mai nimerit este ca la Setif, un important centru urban al Algeriei, situat la circa 200 km de capitală, să sosești vara, intrucît pînă la intrarea în oraș poți admira lanurile de grâu. E bine însă și iarna, deoarece ai prilejul să vezi

cum zarzării și măslinii îmbobocesc sau dau frunză, pe măsură ce „cobori” spre mare în direcția golfului Bougie.

Departamentul Setif este străbătut în mare parte de valea Soumam, unde au căzut mulți din cei 1 500 000 de oameni

ciți au plătit cu viața independența Algeriei.

Privită de pe o înălțime, întreaga vale apare, în plină zi însorită, într-o nuanță de un verde închis. Este imaginea dată de vastele plantații de măslini și smochini, care împreună cu cele din Kabylia dau cea mai mare parte a producției de măslini și smochine a Algeriei. În aceasta rezidă importanța economică a văii Soumam.

În ceea ce privește orașul Setif, acesta nu se deosebește prea mult de celelalte localități ale Algeriei. Poziția sa geografică — la încrucișarea unor importante drumuri comerciale — conferă Setifului un rol de principal punct de tranzit al Algeriei. Locuitorii orașului trăiesc în cea mai mare parte de pe urma comerțului.

Departamentul Setif se mărginește la nord cu marea, la sud cu deșertul, la vest cu departamentul Alger, la est cu departamentul Constantine. Pe teritoriul departamentului se ridică masivele muntoase Babord și Hodna.

Deocamdată, în departamentul Setif, industria este foarte puțin dezvoltată. Citeva fabrici la Setif și Bougie, un combinat textil la „El-Eulma”, citeva întreprinderi de prelucrare și sortare a cerealelor, rafinării de ulei — cam la atât se reduce sectorul industrial de aici.

Departamentul are însă posibilități largi de dezvoltare. Munții ascund în mărunțiile lor importante zăcăminte de fier, magneziu și zinc. La Sidi Youssef, în apropierea orașului Setif, prospecțiunile s-au dovedit fructuoase. Conform prezvițiilor, peste doi ani va începe aici exploatarea minereurilor.

Pe plan agricol, în prezent se studiază posibilitatea introducerii de noi plante industriale și cereale. Se are, în vedere, de asemenea, lărgirea pășunilor necesare creșterii șeptelului, format în special din ovine și bovine.

Prin situația sa geografică, Setiful oferă largi posibilități turismului. La nord, litoralul, ale cărui plaje sînt considerate printre cele mai frumoase din țară, la sud — Sahara. Cele două peisaje, atât de deosebite unul de altul, se găsesc la o distanță de 200 km și, pentru a le vizita pe amîndouă, trebuie să stră-

Răspunzînd invitației președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, președintele Consiliului Revoluționar al Uniunii Birmane, generalul Ne Win, a întreprins o vizită în țara noastră între 24 și 27 iunie. În fotografie: aspect din timpul convorbirilor oficiale.

bați cheile Kerrata, de o frumusețe sălbatică.

Pentru dezvoltarea turismului se află în curs de aplicare un plan de organizare rațională a rețelei hoteliere și au început lucrările în vederea deschiderii unui traseu care va uni portul Bougie de prima oază — Bou Sahda (Oaza Fericității) — a lanțului saharian al Algeriei.

C. BENGA

ciudatul provizorat...

Dictaturile militare din America Latină au acumulat o experiență sui-generis în aplicarea noțiunii de relativitate a timpului la viața politică. Adevărate performanțe au obținut în acest domeniu generalii și colonelii setoși de putere din Guatemala. În martie 1963, cînd junta militară condusă de colonelul Peralta Azurdia a preluat puterea, ea a justificat lovitură de stat ca o „măsură provizorie necesară” și a făgăduit țineră unor alegeri libere „în cîteva luni”. Acest răgaz a fost inițial concretizat... în șase. Dar, între timp, junta a „descoperit” existența unor „acțiuni subversive” și a menținut „starea excepțională” pe termen nelimitat. Iar în condițiile de stare excepțională nu se poate vorbi de constituționalitate și, ca atare, nici de alegeri. Cu aceste zdrobotite „argumente”, demne de logica politicii dictatorilor militari, cele cîteva luni de guvernare provizorie au fost puse sub semnul relativității, iar colonelul Peralta continua să ocupe — firește tot cu titlu provizoriu — palatul național din Ciudad de Guatemala. Provizoratul acesta era, însă, permanentizat de bunele relații ale colonelului cu uriașul trust „United Fruit” — denumit de indienii guatemalezi „Mamita Yunai” (Monstrul verde) — și cu moșierii autohtoni, tera tenentes, pentru care dictatura armatei reprezenta o garanție sigură împotriva unor reforme economice și sociale revendicate de masele populare. Dar intensificarea mișcărilor de opoziție a pus tot mai des în discuție provizoratul guvernării militare, care în 1965 a fost nevoită să accepte ideea alegerilor. Bineînțeles teoretic, cu fixarea din nou a... cîtorva luni de răgaz pentru pregătirea lor. În această perioadă „partidul revoluționar”, o grupare politică de centru, a început realmente pregătirea pentru alegeri, preconizînd anumite reforme politice și economice moderate. Dar liderul acestui partid, Mario Mendez Montenegro, a fost ucis în împrejurări care — potrivit declarațiilor poliției — „nu au putut fi lămurite”. În fruntea „partidului revoluționar” a trecut atunci fratele liderului asasinat, Iulio Cesar Montenegro, care a devenit singurul candidat civil la alegerile fixate — în sfîrșit — pentru 6 martie 1966. La aceste alegeri candidații militari desemnați de Peralta Azurdia au fost înfrinți de Montenegro, care, în pofida fraudelor electorale, a figurat — chiar în rezultatele oficiale ale scrutinului — cu 40 la sută din totalul voturilor. Neavînd însă majori-

tatea absolută cerută de constituție, președintele urma să fie ales de Congres. Cum și la alegerile pentru Congres — care au avut loc tot la 6 martie — partidul lui Montenegro a obținut cele mai multe locuri, la 26 mai el a fost desemnat președinte al țării, cu 35 de voturi contra 15. Junta urma să mai dețină puterea pînă la 1 iulie, data stabilită pentru instalarea lui Montenegro. Dar acceptarea unui finis al „provizoratului” nu pare să intre în vederile juntei. În aceeași zi în care Congresul a ratificat alegerea lui Montenegro, junta a declarat din nou „stare de asediu”.

Articolul de față intrînd la țipar cu o zi înainte de data fixată pentru preluarea puterii de către președintele ales, nu ne permite să cunoaștem încă felul în care s-au desfășurat evenimentele. Dar, chiar dacă Montenegro va reuși să ocupe scaunul prezidențial — prin concesiuni pe care le-a și promis militarilor — măsurile excepționale luate de junta relevă că armata nu intenționează să cedeze pîrghiile principale ale puterii.

Eugen POP

La sosirea pe aeroportul din Londra, patriarhul Justinian al României a fost întâmpinat cu căldură de dr. Michael Ramsey, arhiepiscopul de Canterbury, la invitația cărui întreprinde o vizită în Anglia.

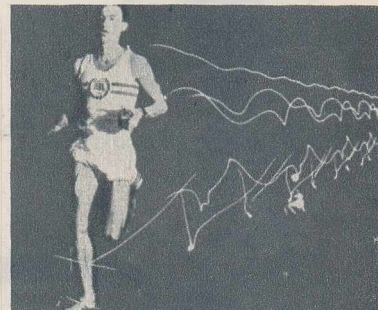
polemica în jurul olimpiadei

Cu doi ani înainte de disputarea lor, Jocurile Olimpice din Mexic stîrnesc discuții în contradictoriu, cu mult mai înfocate decît a prilejuit atribuirea dreptului de organizare a Olimpiadei din 1972 orașului München. Subiectul controversat este generat de însăși altitudinea capitalei mexicane (2240 m). Semnalul de alarmă l-au dat doi celebri sportivi englezi: dr. Roger Bannister (primul atlet din lume care a alergat mila în mai puțin de 4 minute) și campionul olimpic Christopher Brasher (la proba de 3000 m obstacole, în 1956). Cotidianele The Observer și Times și-au pus coloanele la dispoziție pentru o polemică neobișnuită în mediul sportiv britanic.

Ce se reproșează în fond viitoarei ediții a Jocurilor Olimpice? Se spune că presiunea atmosferică scăzută de la Mexic va periclita sănătatea atleților neobișnuiți cu altitudinea și că „foamea de oxigen”, cu toate consecințele ei, va împiedica realizarea unor performanțe majore. Obiecțiile acestea, nu lipsite de oarecare temei, au fost totuși exagerate pînă la a contesta Mexicului dreptul de a organiza, în aceste condiții, jocurile. (Cu aceeași îndreptățire — se afirmă — atleți africani ar putea, de pildă, contesta țineră unor jocuri ipotetice la Londra, pe considerentul umidității!)

Vilva stîrnită a antrenat în polemică somitățile ale medicinei sportive, care au stabilit, uneori chiar pe baza probelor fiziologice efectuate în Mexic, că totul se reduce la o problemă de acclimatizare. „Este absurd să crezi că vor fi morți la Mexic, după cum prezice Brasher” — a declarat dr. Antonio del Monte (Italia). „Firește că nu toți sportivii se vor adapta la fel climatei și înălțimii, dar problema este aceeași la orice olimpiadă” — conchide prof. dr. J. Nöcker (R.F.G.). Și mai tonică este concluzia acad. prof. dr. Grigore Benetato, președintele Consiliului științific al U.C.F.S.: „Orice sportiv bine pregătit poate obține performanțe excelente în condiții de altitudine!” Dr. Albert Creff (Franța) subliniază: „Dacă există dezavantaje la Mexic, acestea vor fi egale pentru toți sportivii”, iar dr. José Antonio Merino (Spania) se alătură și el acestei păreri.

Comitetul Internațional Olimpic trebuie, firește, să ia altitudine. Precizările, expuse la ultimul congres de la Roma, reamintesc principiul după care Jocurile Olimpice se organizează în diverse părți ale lumii, contribuind astfel la diseminarea idealurilor olimpice. La argumentul susținînd că nu se vor obține performanțe mari, C.I.O. răspunde că țelul jocurilor este în primul rînd acela de a reuni pe un singur stadion tineretul lumii. Pentru a ține totuși seama de valul de critici privitoare la inegalitatea de pregătire între „cel de la șes” și „cel de la munte”, Avery Brundage, președintele C.I.O., a anunțat că nici un sportiv nu va avea voie să stea în cantonamente la altitudine mai mult de patru săptămîni, în vara premergătoare jocurilor din Mexic.

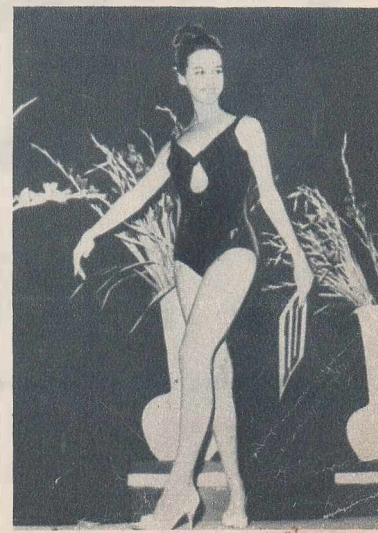

Pregătiri pentru Mexic: se înregistrează fotoelectric ritmul de alergare al atletului englez Graham, echipat cu surse luminoase portative.

Acest epilog, destul de subred, menit să dea satisfacție englezilor, a trezit umorul altora, care se întrebă dacă atleții din Elveția, Etiopia și Nepal nu vor fi cumva obligați să emigreze pentru a se putea antrena... la șes în alte țări!

V. B.

În cadrul unui recent concurs ce a avut loc la Atena, titlul de „miss Grecia” a fost cucerit de studenta Katia Balanta de la Școala superioară de comerț din capitala Greciei.

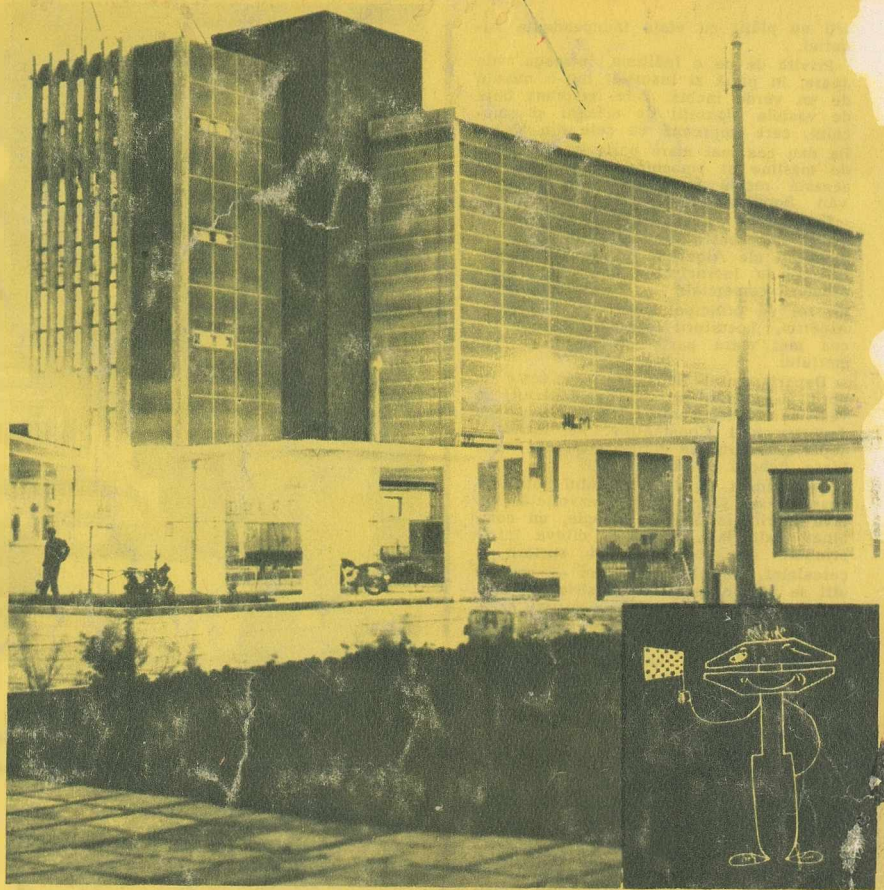

Cooperativa „Chimica”-București, Calea Șerban Vodă 22-24, telefon: 23 40 67 — 23 79 15.

c a r p e t i n

Soluție pentru curățat covoare, tapiserie de mobilă, haine etc.

ATENȚIUNE, AUTOMOBILIȘTI!

Dacă ați rămas în pană în Bacău, adresați-vă cu încredere **SERVICIULUI DE REPARAȚII AUTO** al cooperativei „Munca Invalizilor” din str. 15 august. La dispoziția dv. lucrători cu înaltă calificare.

UNIUNEA REGIONALĂ A COOPERATIVELOR MEȘTEȘUGĂREȘTI-BACĂU

TURIȘTI!

Atunci când sînteți în trecere prin orașele :

- Bacău,
- Piatra-Neamț,
- Bicăz,
- Roman,
- Slănic Moldova,
- Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej nu uitați să vizitați

MAGAZINELE DE ARTĂ POPULARĂ

bine aprovizionate cu mărfuri de artizanat

